

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

GENELEV
2

- Hükümetin emri böyle : Dört ay içinde evleri boşaltıp buradan gideceksiniz...
- Ayol biz özel sermayeyiz... Hani hükümet bizden yanaydı ?...

Sinirli

Türkiye İş Bankası A.Ş.

MERKEZİ: ANKARA

Telgraf Adresi: TAB

GENEL MÜDÜRLÜK
Mevduat Müd.
Y.No.3

Ankara, 1 Şubat 1963

001069

Tasarruf Sahiplerine
T ü r k i y e

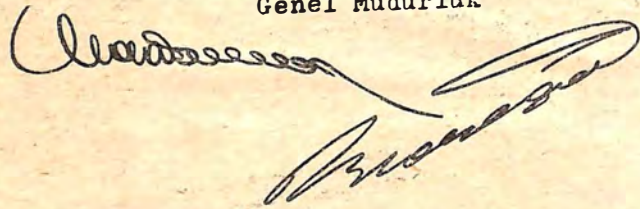
1963 yılında da en fazla ikramiye dağıtan ve en fazla Apartman Dairesi veren banka Türkiye İş Bankasıdır.

100 talihli 100 Apartman Dairesi ve 49 900 talihli de çeşitli ve zengin para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Bu yılın ikramiye plânının tutarı tam 10 MİLYON liradır.

Saygılarımızla,

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.
Genel Müdürlük

VV/EA

Ak b a b a

Tembel Millet!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özcan, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramîs Ay-dınık, Ergin Ortaç, Gülten Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcı-oğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Saka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Dıvanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Dafre : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI :

Kapak içi, santimî 20 il-
ra, iç sayfalar 30 ildir.

Cilt : 4 — Sayı : 81

14 Şubat 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

HAMDİ Başar, Barış Dünyası'nın son sayısında ortaya ke-sin bir yargı atıyor: «Tembel milletiz!»

Yalnız başkalarıyla değil, kendi kendisiyle bile yarışan milletlerin hızına imrenip geriliğin suçunu in-sanlarımızın çökük omuzlarına yük-lemek eski huyumuzdur.

Uzak tarihimize bakalım: Osman-lı İmparatorluğu üç kıt'a üstünde saltanat kurmuş bir devlettir. Viya-na kapılarına kadar gittik. Cezayir, Tunus, kışkırlarımızın gölgesindeydi.. Bunlar, tembel bir milletin başarı-ları mıdır?

Yakın tarihimize bakalım: Birin-ci Dünya Savaşında Kafkaslardan Karpatlara, Süveyş kanalından Çanakkale Boğazına kadar kaç cephe-ye yürüdük, kaç akına göğüs ger-dik?

Başımızı çevirip düne bakalım: Kurtuluş Savaşını hangi ordu, han-gi silâh, hangi para ile yaptık?

Ölüm savaşında tembel olmıyan bu millet, yaşama savaşında mı tem-bel?

Başar dostuma bir sorum var: Çocuklarımız Batı dünyasında ün yapıyorlar, birincilikler alıyorlar, armağanlar kazanıyorlar... İdil Bi-ret'lerden, Leylâ Gencer'lerden, Ay-şe Sarıca'lardan, Kuzgun Acar'lara kadar adlarına dünya ünlerinin ka-pıları açılan genç sanatçılar, Aziz Nesin'ler, Turhan Selçuk'lar, Ame-rikada kürsü sahibi olmuş bilim adamlarımız, hep, hep, hep tembel bir kuşağın çocukları mıdır? Gele-neği olmıyan şu operaya tembel bir millet başarısı diyebilir miyiz?... Şe-hir Tiyatrosunun holünde sıralanan

fotoğraflar, gözümün önünden bu-lut bulut geçiyor: Neyire Neyir'ler, Melek'ler, Afife'ler, Hazım'lar, Mu-vahhit'ler, Küçük Kemal'ler... Hep-si, soğuk bir sahnede sanat aşkıyla yana yana en güzel yaşlarında öl-düler... Bunlara mı tembel diyece-giz?

Ya şu sokaklar dolusu lırpaniler?... Şu kaldırımlarda sürünen iskelet-ler?... Kimbilir Anadolunun hangi kıraç köyünden, partial yorganını sırtlamış, günlerce, haftalarca, dağ, taş tepe tepe İstanbul'a düşmüş iş-sizler, yersizler, kimsesizler?..

Sabahtan akşamadek omuzunda sırık, apartman katlarına su taşıyan, bu gülmeyi unutmuş çizgi çizgi yüzler?..

Bir lokma ekmek için her çileye katlanan bu insanlara nasıl tembel diyebiliriz, nasıl?

Hafta okullarında döz çöküp, anla-madığı bir dille Kur'anı ezberliyen mollacıklar bile tembel değildir el-bet!

E, neden mi geriliğin, yoksullu-ğun balçığına saplanmış, yıllardır debelenip duruyoruz böyle?..

Şaşmamız!

İçkili olarak otomobil kulla-nan bir milletvekilini polis tev-kif etmiş.

Şaşmamız!

Elinden ehliyetini almış.

Şaşmamız!

Mahkeme onbeş gün hapse mahkûm etmiş.

Şaşmamız!

Çünkü olan Almanya'da ol-muş!

Yalnız, yalnız, yalnız kendi caka-larından, kendi çıkarlarından, ken-di buyurma hırslarından başka şey tanımayan demokrasi yaratığı politi-kacılar yüzünden!

İnsanlarımızı, çağdaş çalışma şart-ları içine oturttuğumuz gün, Ham-di Başar dostumuzun tembellikle suçlandığı insanlarımız, en çalış-kan insanlarla eşit yaradılıştı ol-duklarını göstereceklerdir.

Daha dünkü gazetelerde bir dış telgraf, Alman çikolata fabrikaları-nın Türk işçisi kızları övdüğünü bildiriyordu.

Ama yaşadığımız ilkel şartlar içi-ne, susuz çölü turuncgiller bahçesi yapan İsrail halkını bile getirip oturtsanız, birkaç ay sonra, ayağın-da yırtık pabuç, sırtında patlak kü-fe, yarı aç, yarı çıplak, mahalle a-ralarında sürüttüğünü görürsünüz!

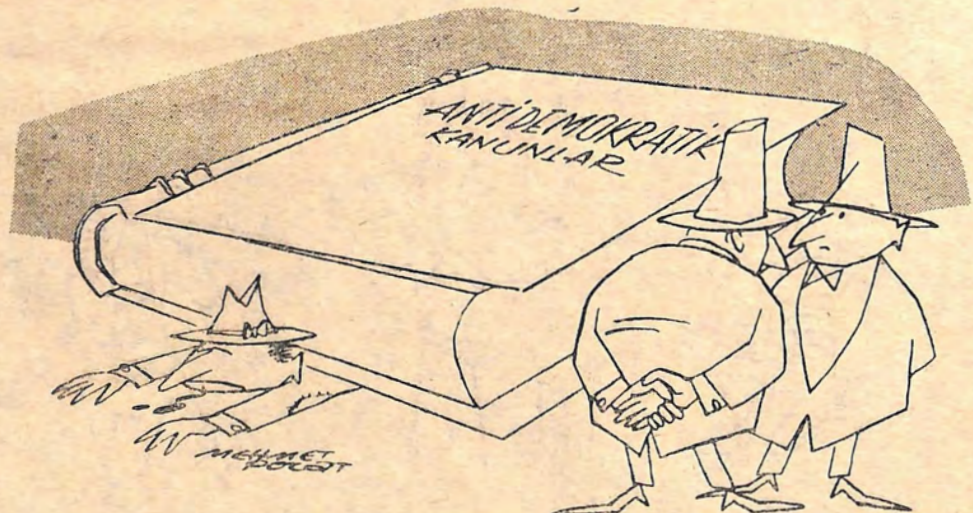
Yağışsız yaz, bu milletin felâketi-dir. Karakış, bu milletin belâsıdır... Ona ne verdik ki ne istiyoruz? Mil-li gelirin nasıl paylaşıldığını göste-ren ayıp rakamlar artık herkesin ezberinde!

Tembel milletmişiz!.. Gücün bu dilsiz, bu ağızsız insanlara mı yeti-yor senin?

Ziraat Bankasına borcunu ödeme-yen köylüyü horlıyacağına, yine o bankaya borcunu ödemeyen çiftte o-tomobilli, çiftte ödenekli politikacı-lara yüklensene!

Ulus maydanındaki Atatürk anı-tının bir köşesindeki Türk anasına bak sayın Başar: Kadınları, ateş hattına sırtında mermi taşıyan bir millete tembel denir mi?

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Kaldıralım mı, kaldırmıyalım mı?..

Basın Toplantısı ADNAN VELİ

STANBUL'daki Genelevlerin şehrin dışına çıkarılmasına ilgililerce karar verilmesi üzerine, Genelev patronları arasında büyük bir telaş başgöstermiş, sağa sola, tekniil tanıdıklara yapılan müracaatlardan bir sonuç alınamavınca, patronlardan Kılı Eleni, bir basın toplantısı tertipliyerek sesini kamu oyuna duyurmak istemişti. Bu maksatla, Madam Zurnik'in evinde öğleden sonra tertiplenen basın toplantısı büyük ilgi görmüş, toplantıdan onbeş dakika önce, büfeli salon, gazete fotoğrafcıları ve muhabirler tarafından tıklım tıklım doldurulmuş. Kapının her çalınışında Madam Zurnik, kırıta kırıta hole fırlıyor, ama kendisinden önce ya Benli Güler, ya da İmroz'lu Sofula kapıyı açarak yeni gelenleri buyur ediyordu.

Gevsek Makbule'nin en seçme kızlarından Tosun Melâhat, orasını burasını oynata oynata misafirlerin toplandığı salona girdi. Pıkaba, Zeki Müren'in "Akasyalar açarken" plâğını koydu. Sonra Foto muhabirlerinden birine göz ederek tekrar dışarı çıktı. Toplantıya gelenler, gitgide sabırsızlanıyorlardı. Küçük masaların üstünde duran sigara tablaları dolmuş, odanın içini duman kaplamıştı. Sabırsızlığın arttığı sırada, toplantıyı tertipleyen Kılı Eleni, kapıdan içeriye girdi. Üstünde, siyah bir kokteyl elbisesi vardı. Boynuna da kültive inciden bir kolye takmıştı. Radyonun yanına gelip ayakta durdu. Pıkaptaki Zeki'nin şarkısı bitmediği için, elini uzatıp düğmeyi çevirdi. Sonra şuh bir kahkaha atarak:

— Hoş gelmişiniz sayın beylerim, dedi. Hepinizi, Abanoz Sokağı adına saygı ve sevgi ile selâmlarım ve kecaclarım..

Gazetecilerden biri dayanamadı:

— Yaşsa madamcığım, biz de seni..

Kadın, başını sallıyarak devam etti:

— Çok sevgili beylerim.. İstanbul'un sayın bay Emniyet Müdürü ile sayın Valimiz bey ve sağlık işlerinin yüksek müdürleri, büyük bir tarihe dayanan genelevlerimize karşı çok büyük bir suikast cinayetine girişmiş olduğunuz gazetelerde okuduk. Bu evlerin ve bu tarihi sokağın ağız, dili olsaydı da sizlere anlatsaydı ki, hangi büyük beylere ve şahsiyetlere ne kadar hizmet ettiğini, burada çalışan eski mamalar çok iyi bilmektedirler. Eski meslektaşlarımızdan Ayaş'lı Gülizar'ı dinliyecek olsanız, bu sokağın memlekete ne kadar hizmet ettiğine hayretler içinde kalacağımıza yemin edebilirim. Bizim evleri buradan çıkarınıya, Beyoğlu'ndaki fenalıklar için bahane bularak temizlik icap ettiğini söylemektedirler. Bizim burası son derece temiz olup haftada iki defa muayene gören çiçek gibi kızlarımız ve evlerimizin içi de tertemiz olup, affedersiniz yüz numarasına bile bal dök de yala denecek kadar pırıl pırlıdır!

Turizm dâvasının cennet gibi bir parçası olan İstanbul'umuzun en büyük ihtiyacını karşılayan bu sokak, bir medeniyet âbidesi gibi yükselmektedir. Gerek Amerikan, gerek İngiliz donanmaları olsun İstanbul'a geldiği takdirde, misafirlerimizi memnun etmek için hiç bir fedakârlıktan kaçınmayan, bir saat göbektaşında, bir saat kurna başında terleyip keselen kızlarımız geç vakitlere kadar misafirler ile İngilizce konuşarak ve Fransızca sevişerek her kolaylığı göstermiş olup, bütün dünya kızlarından hiç de aşağı olmadıklarını ispat etmiştir. Biz bütün gayretlerimizle, ve hiçbir

fedakârlıktan kaçınmıyarak genelevlerimizi muasır medeniyetlerin genelevlerine yaklaştırmaya çalışarak en aşağı İspanya gibi son derece işlek bir piyasa haline getirmek en birinci milli vazifemizdir. Hariçten gelen ecnebiye için çok büyük bir döviz kaynağı olan ve turizmi ancak böylecene yükseltebileceğimizden hakkımızı her yerde ve açık ahlınla savurma yapacağımızı...

— Savurma değil madam, savunma..

— E artık o kadarını siz gazetacı arkadaşlarım benden daha iyi bilirsiniz.. Bizim türkçemiz, hâşâ huzurdan Abanoz türkçesidir. İnsan küçük iken bir ekola gitmeyip de buraya gelirse, konuşması biraz kalınca oluyor. Kusura bakmıyasınız. Sofula, gel yanıma, şöyle yaklaş biraz kim, gazetacı beyler, görsünler ki ne tenasüp kızlarımız vardır bu evlerde.. Şu kaşlara bakınız, şu burun, şu dudakların tathılığına bakınız..

Gazetecilerden biri söze karıştı:

— Şöyle biraz sokulsun da yakından görelim madam..

— Acele etmiyesiniz beyler.. Durun bakalım, belkim de bir sürpriziniz vardır sizlere.. Sizler hak ve adalet için çırpınıncas, bizler helbet aptal değiliz ki bunun altında kalalım.. Şimdi müsaade ederseniz sözlerime devam etmeliyim..

— Sen anlat madam, anlat..

— Bizim evlerimizde memlekete olan hizmeti kimse inanamaz.. Üniversite gençlerinin pek çoğu ile olan ve memur beylerle, ayrıca evli olan erkeklere yaptığımız hizmetler neticesi olarak halkımızda ruhi ve bedenlen bir gelişme kaydederek demokrasimize de hizmet etmek bizim için bir şereftir. Biz Anayasamıza evet dedik ise, bunu İstanbul'un

emniyet müdürü için demedik. Demokrat Parti zamanında en büyük beylerimiz gelip de, bizim sokağın reylerini alabilmek için çok sıkı kardeşlik bağları kurarak kaç tefa Ankara'dan sevgi mektupları alıp iftihar etmişizdir..

Bu sırada kapı açıldı. Bir erkek başı uzandı içeriye:

— Eleni Aba.. Bir bey geldi, seni görmek istiyor..

Eleni parladı:

— Pezevenğin evladı, ben burada Basın gazetacıları ile konuşurken hiç kimseyi istemem diye tenbih etmemişim sana?.. Eşşoğlu eşşek..

— Müdüriyettenmiş abla..

— Eh böylese şeref salonuna alayın da bir Cinzano veresin güzelli.. «Eleni içeride basın toplantısı yapıyor. Konuşmasını bitirince senin yanına gelecek» dersin.. Eliz ne dedir?.. Müşteridedir?..

— Yooo, dışarıda oturuyor, sobanın yanında..

— Koy onu da içeri, biraz meşgul olsun misafir ilen..

Adam çekildi. Eleni devam etti:

— Bize yapılan bu haksızlığa karşı isyan eden vicdanlarımız ilen bir memleketin önünde haykırırız ki, çok partilli bir hayat, bizi bu sokaktan çıkarmamalıdır. Bu maksat ilen beş on güne kadar bütün kızlarımızla beraber soyunarak ve sadece sütyen ve naylon kilot ilen yü-

On beşinde bir kız sevsem...

Yüz yaşında dul olur!..

rüyüş yaparak Vilâyet binasının önüne kadar gidip bir ihtiram duruşu ile soğuk havaya rağmen hakkımızı Vali beye arz ederek mademki hükümetimiz sermayeye dokunmayıp onu korumaktadır diyerek bizim sermayelerimiz için de hakkımızı arayacağımızı hiç kimsenin şüphesi olamaz.

O sırada telefon çaldı. Eleni, sifirli bir halde âhizeyi eline aldı:

— Alo.. Buyurun.. Evet.. Ben'im.. Ben Eleni'ye.. Kimsiniz?.. Kim?.. Anlamadım.... Vergi Dairesi mi?.. Ha, Rıdvan bey sen mısın?.. Mersi nonoşum.. Mil mersi.. Şükür Allah, çok iyi.. Anlamadım.. Kim?.. Kİmin beyannamesi dedin?.. Rozita mı?.. Evet.. Evet.. Tamam.. Ha?.. Anlaşılmıyor.. Nasıl yanlış olur?.. Yok kuzum, tamamdır.. Söyle.. Dinliyorum söyle.. Evet.. Evet.. Tamam, evet... Bak bu Rozita bir buçuk ay zar, çalışır benim evde.. Yooook, olmaaaaz!.. Rozita en çok kırk, elli marka işler günde.. Olamaz yüz marka.. Ancak Cumhuriyet Bayramı, Şeker Bayramı, Kurban Bayramı seksen doksan marka yapar.. Olamaz.. Yanlış yazmadık biz.. Tamamdır.. Bu sokakta yüz yirmi marka işliyen kadın olmaz.. En çok sekse.. Şekerim bunlar telefonda konuşulur?.. Evet. Gel.. Olur.. Kendi gözün ile gör, kendi elin ile çetele tut!.. Biz namuslu kerhaneçiler çok şükür!..

Telefonu kapattı. Yüzü tekrar ciddileşti:

— Çok sayın basın gazetacı arkadaşlarım...

Fotoğrafçılardan biri kadının sözünü kesti:

— Madam, dedi, senin o anlatıklarını anladık.. Sonrasına bakalım..

Eleni sulu sulu güldü:

— Haydi buyurun öyleyse salona geçelim.. Küçük bir aperitif almak ısıtacak siz!..

— Sonra?..

— Canım siz, memleket için, Demokrasi için bu kadar çalışacak ve yorulacaksınız, elbet lâzım ben de size bir küçük ikram yapayım.. Ama bak, iyi yazacaksınız bizim için.. Yazıktır, ancak sizinle beraber çalışınca bu sokağı kurtarabiliriz.. Haydi şimdi içeriye buyurun nonoşlarım...

Anđan VELİ

Çarşamba

İş sahtiplerine:

Resmî dairelerde işiniz varsa. sa-kın çarşamba günleri gitmeyiniz!

Çarşamba, bütün memurların, bütün müdürlerin en meşgul oldukları gündür.

Spor-Toto' neticeleri o gün son şeklini alır, o gün doldurulur ve imzalanarak bâyilere teslim edilir!

— Beşyüz kâğıt çok mu?.. Kasaba git sor, böyle kuzu-yu kaç-veriyor?..

Vay Diktacı!

Herif almış baltayı, hangi ağacı gözüne kestirdiyse kökünden deviriyor yere...

«— Yahu, vatan toprakları çöle dönüyor» dediniz mi cevap hazır:

«— Vay diktacı!»

Herif salmış keçileri ormana... Yan baktınız mı, cevap yine o!

Herif kazıtmış oğlanın başını, iki diz üstü, gözler kapalı, sallanıyor: Hafız olacak!

Ağzını açtın mı, cevap suratında şaklar:

«— Vay diktacı!»

Herif takmış dört kara çarşafıyı peşine,

gözler fıldır fıldır, beşinci-yi arıyor. Ayıplar gibi oldun mu, cevap yine o cevap:

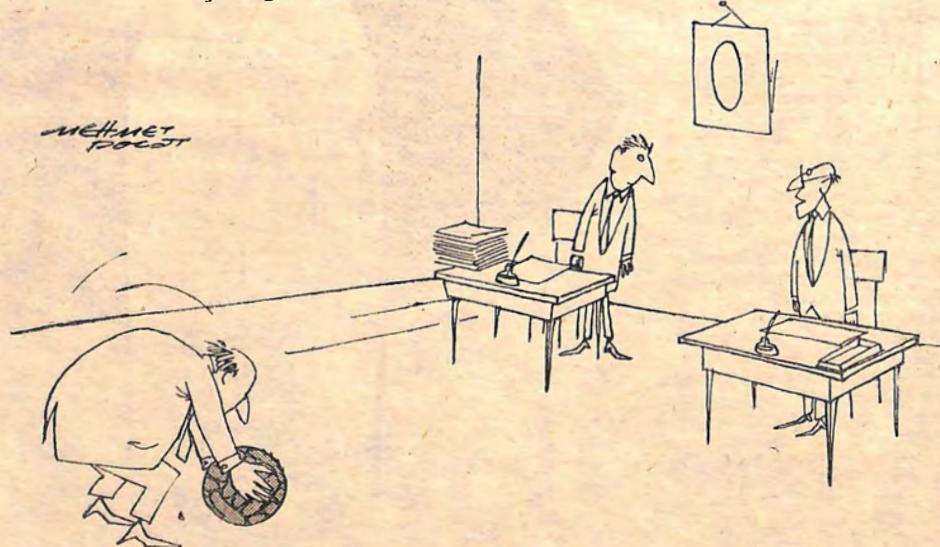
«— Vay diktacı!»

Hani bir gece yarısı camide içkili, kadınlı cümbüş yapan imam baskına uğrayınca, suratına tüküren halka:

«— Vay, cami-i şerife tükürmek ha?.. Ben size gösteririm!» demiş...

Demokrasimiz buna döndü! Hem de 1946 sonrası demokrasisi değil, ihtilâl sonrası demokrasisi!..

Maçlara giden memurlara ceza verilecek. (Gazeteler)

— Müdür bey penaltı verdi galiba!..

SADECE aldığım bakkaliye eşyasını değil, ayak üzeri yamurladığı felsefe kırıntıları, siyaset yorumlarını da verisiye defterindeki hesabıma kaydeden mahalle bakkalı:

— Şu pastırmadan bir kilo da sana keseyim. Halis Kayseri... Kayseri dedimse aklına bir şey gelmesin. Hakiki koyun pastırması. Dünyen de eve götürdüm. Tadından yiyemedik, olduğu gibi duruyor.. dedi... Ve kocaman bir parçayı elim tutuşturdu.

Akşam olup da, «vakti kerahet» gelince, pastırma ile bir kaç tek atayım, dedim. Kesmek mümkün değil. Koskocaman Bursa bıçağını ağzına dayıyorum, bana mısın demiyor. Et değil, mübarek Karabük mamulü çelik. Keserle vurduğum olmadı. Testere ile denedim, imkânsız. Biraz zorlayayım dedim, testerenin birkaç dişi kırıldı.

Benim gibi yıllanmış bekârlardan Mahmut Usta aklıma geldi. Tornacılık yapar. İyi bir sanatkar olduğunu da duydum. Evi bizim sokakta idi. Gidip durumu anlattım:

— Zor kesilen pastırmanın tadı iyi olur. Benim işeyi de getireyim, beraber birkaç tok atalım...

Eve geldik. Mahmut usta makkabını da getirmişti. Pastırma maysaya yatırdık. Makkabı çevirdi. Burgu olduğu yerde dönüyordu. Milim ilerlediği yok.

Usta:

— Kulüp imansız gidecek. Kıyak meze olur pastırma. Yürü dükkâna gidelim. Elektrik makkabıyla bu namussuzun hakkından gelirim, ben dedi.

Bir dolmuşa atladık. Dükkânı açtık. Şartel çevrildi. Dinamo çalışmaya başladı. İki numaralı makkabın ucu kırıldı. Pastırma dayanıyordu. Dört numarayı taktık. İkimiz de heyecan içinde neticeyi bekliyoruz. Makkap bir delik delmeye muvafak oldu. Mahmut usta:

— Beş altı delik daha açabilirsek, ondan sonra frezede helva gibi eritirim, diyor.

İkinci delikte makkabın ucu gene kırıldı. Asabım bozulmaya başlamıştı:

— «Bırak usta» dedim. «Emeklerine yazık... Alt tarafı bir parça et değil mi bu? Bu kadar uğraşmaya değmez. Kimbilir, belki de robot etinden yapmışlardır.»

Mahmut usta: «Ya pastırma, ya bu dükkân... İki paralık eti doğrayamayan tornanın, frezenin anasını...» deyip deyip dükkânda dört dönüyor.

Kocaman bir balyoz getirdi. Elim çelik bir keski verdi:

— Ben balyozu vuracağım. Sen bu keskiyi dik ve sıkı tut. Sakın kaydırma, sonra pastırma yerine çelini doğrarız, diyerek balyozu bütün gücü ile çelik çubuğun üzerine indirdi... Ette hasar yoktu!

Mahmut usta dokunsan ağlıyacak:

— Kırk senelik ustayım, başıma böyle iş gelmedi. Abdülhamidin gusülhanesini inşa ederken, su deliği açmayı unutmuşlar. Beni çağırıyorlar. Yarım saatte deliği açmış, hünkâr tarafından madalya ile taltit edilmişim. Ya bu pastırma, ya benim ustalığım... deyip deyip pastırmaı tekmeleyiyor.

Pastırmaı ateşte kızdırıp, ondan sonra doğramaya karar veriyoruz. Demirhanenin ocağını yaktık. Ben körüğün, usta da ateşin başına geçiyor, on dakikada bir ateşteki ıgseyi örsün üstüne koyup, ikimiz birden balyozlarla vuruyoruz. Vurdukça çelikleşiyor. Bu ısının önünde Maginot hattı olsa eriyecek.

Gün ağarmak üzere... Sabah gazeteleri çıkmış bile. Gazete müvezzi-

leri sanki bizim ne ile uğraştığımızı biliyorlarmış gibi dükkânın önüne geldikçe:

— Havadilis... İsrail'in de, atomu parçaladığını yazıyor! diye bağırıyorlar. Bunu duyan Mahmut Usta balyozu tezgâhın üzerine vura vura homurdanıyor:

— Yahudiler atomu parçalasın da ben bir pastırmaı bu kadar âletle ikiye bölemeyim... Ben böyle makkelerin anasını...

Sabah ezanı okunurken mücadelelemiz, pastırmanın galebesiyle sona ermişti. Yorgun, argın eve gelerek yatağıma uzanmıştım. Uyumak üzere iken kapı yıkılacakmış gibi çalınmaya başladı. Yataktan kalkıp, terliklerimi giymeye çalışırken, kapıdakiler kapıyı kırmışlar, karşımda duruyorlardı. İçlerinde bir de polis vardı:

— Bakkaldan pastırma alanlardan biri de senmişsin, dedi.

— Evet, dedim, ne olacak? Yoksa bakkal bunu çalmış mı? Hırsızlık malı mı?

— Yediğiniz pastırma zehirli. Şimdilik bir ölü var. Sizi de hastaneye kaldıracağız.

— Kesemedim... Yiyemedim... De-

diysem de dinleyen yoktu. Önce karga tulumba bir somyeye, sonra imdadı sıhhiye ambulansına kondu. Hastanede boş yatak olmadığından iki ağır hastanın yattığı yatağı güçlüklerle tıkladım.

Odada hemşireden ziyade, varyeteye çıkmaya hazırlanmış dansözce benzeyen bir kız girdi. Yanımda inleyen hasta, hemşireyi görünce:

— Suuu... diye inledi.

Genç kız, başını okumakta olduğu sinema mecmuasından kaldırmadan:

— Aman be... Ne biçim şeylersiniz! İnsana bir tefrikayı rahat okutmayacaksınız. Sular kesik. Kabahat terkosta. Bir iki saat sonra gelirse, hastabakıcıdan istersin...

Paylanmayı göze alarak, yattığım yerden doğruldum:

— Yemediğim pastırmadan zehirlendiğim iddiası ile buraya getirildim. Bu karyolaya iki kişi zor sığarken beni de aralarına tıktılar. Dışarda hastalar yersizlikten sokaklardan dolaşırken benim burada yatmam doğru mu?

— Öfff!.. Bedava yatak, beleş yemek bulmuş, daha da söyleniyorsun. Yat bakim... Hastaların ayakta do-

laşması, hastane nizamnamesine aykırıdır. Şikâyetin varsa başhekim söyle.

— Başhekim ne zaman teşrif edecek?

— Bugün kızının doğum günü, gelemeyiz. Yarın Bakan geliyor, onu karşılamaya alana gidecek. Çoğu günleri muayenehanesinde olur.

Dört gün sonra başhekim, yattığımda birkaç hemşire ile koğuşumuza girdi. Sıra bana gelince sordu:

— Neden yatıyorsun? Neden var senin... Tüberkülozlu müsün?..

— Hayır, dedim, pastırmalıyım. Hemşirelerden birisi söze karıştı:

— Zehirli pastırma yemiş, efendim... Ötekiler gibi yemedim diyor ama, yemiştir muhakkak... Yemiyecek olsaydı, satın almazdı.

— Elinize ne halt geçse hemen yersiniz. Devletin işi yok da sizinle mi uğraşacak? Sağlık bütçesinin dörtte üçünü zehirlenenleri kurtarmaya mı harcayacağız? Hemen miğdesini yıkayın, bir iki penisilin vurun... Birkaç da optalidon yutusun.

— Doktor bey, dedim, ben dört gündür hastanede. Miğdemde burada yediklerimden başka birşey yok

— Bak küstaha. Tıp ilmini senden mi öğreneceğiz? Ben ne dediysem o, olacak! Tedavi bitince savcılığa teslim edersiniz...

Ertesi günü evraklarımla birlikte, hastanenin öteki koğuşlarında yatan diğer zehirlenenlerle beraber, savcılığa götürülmek üzere jandarmaya teslim edildik. Bizim mahalle, belediye hudutları dışında olduğundan jandarmaya bağlı imiş. Hastaneden çıkıp da iki adım atınca jandarma:

— Ellerinizi uzatın, kelepçe daka-

caaa, dedi.

— Ne kelepçesi, hemşerim. Biz suçlu değiliz ki... Zehirli pastırma yediniz diye hastaneye getirdiler. Şimdi de usulen savcılığa teslim ediliyoruz....

— Ne haltlar yidiğiniz aha bu galalı nettübün içinde yazılı. İlkin hep kuzu gibi laflar ider, sona bi dönemeçte dabanları yağlarsız. Bi demür parçasından ötüre esgerliği mi yakamam. Gol seçti dakar, yüs-sük dakar, boyun bağı dakarsınız da hükümetin güccüçük demür parçası mı sizi irahatsız idecek?

Lâfın para etmediği sınıra ulaşmıştık. Tertemiz ellerimizi uzattık. Kısımları dolaşa dolaşa akşam karanlığına yakın savcılığa teslim edildik.

Savcı evraka göz attı. Başkâtime:

— Bunların hepsi pastırmayı satan bakkal mı? diye sordu.

— Biz bakkal değil, pastırma satın alan müşterileriz, dedik.

— Bunları serbest bırakın, bakkalı yakalayın, dedi.

Sokağa çıkıp hürriyet havasını teneffüs etmeye başlayınca, dünyanın atom parçalarken, bizlerin neden bir pastırmaı ikiye bölmeye gücümüzün yetmediğini daha iyi anlamıştım...

Burhan ESEN

Paksüt!

Madalyacı Paksüt'ü tanıdınız mı?.. Hani: «Devrimlerden taviz verildiğini ispat edene madalya takacağım» diyen «Devlet-adam»!

Şimdi de ne buyurmuş, biliyor musunuz?.. İşte: «Verilen tavizler artık geri alınamaz!»

Paksüt'ün bu sözleri karşısında gel de Türkiye'de paksüt bulunduğuna inan!

YAZISIZ

Akbaba Radyosu

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 101 milimetre kısa dalgadan Ankara, 11 milimetre çok kısa dalgadan İstanbul Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bu hafta size Adalet Partisi ve Yeni Türkiye Partisi mensuplarının müşterek mesaisi ile hazırlanmış bir özel program takdim ediyoruz.

Programı hazırlayan: Ziya Termen, Rifat Öztürkçine, İhsan Sabri Çağlıyngil...

Teknik Prodüksiyon: M. Ali Aytaç, Şinasi Osma, Fahrettin Kerim Gökay...

Kayıt ve montaj: Kâmuran Evliyaoğlu, Turhan Kapanlı, Rifat Ökten...

İlk olarak Y.T.P. nin genç ses yıldızlarından seçilmiş bir koro, partinin fasıl heyetine yeni girmiş bulunan Burhan Apaydına ithafen bir türkü okuyacak:

Koro :

Tabağınan tabağınan,
Kahve gelir tabağınan,
A. P. seni bize sundu,
Sirke dolu kabağınan!

Amman şöyle,
Yaman şöyle,
Ne renktesin?

Çabuk şöyle, uy amman amman!..

Pencederen kar geliyor,
Her yer sana dar geliyor,
A. P. seni çok harcadı
Bu iş bize âr geliyor!

Amman şöyle,
Yaman şöyle,
Ne renktesin?

Çabuk şöyle, uy amman amman!..

Sevgili dinleyiciler, şimdi de evvelki hafta içinde A. P. den istifa ederek Y. T. P. saflarına geçen eski P.T.T. Genel müdürü, eski ulaştırma bakanı ve eski A. P. li, Denizli Senâtörü Cahit Akyar dinliyeceksiniz:

Cahit Akyar :

A. P. ile Y. T. P. nin arası!
Yaktı beni gözlerinin karası!
Sağalmadı bir türlü af yarası...

Aman aman aman,
Kaşlar keman keman,
Gözler yaman yaman!..

Odasına vardım fincan elinde,
Saatin kordonu ince belinde,
Ben bir katre idim A. P. selinde,

Aman aman aman,
Kaşlar keman keman,
Gözler yaman yaman!..

Odasına vardım hatırın sordum,
Korkulu düşleri hep hayra yordum,
Bakan koltuğunu rüyâmda gördüm!

Aman aman aman,
Gelsin zaman zaman,
Gözler yaman yaman!..

Odasına vardım dikeyor dikiş,
Y. T. P. doıguysa, A. P. takma diş,
Rifat çekilirse benim işim iş!

Aman aman aman,
Gelsin zaman zaman,
Gözler yaman yaman!..

Sevgili dinleyiciler, şimdi sıra A. P. Genel Başkan Vekili Ertuğrul Akça'da!..

Kayseri asfaltında 100 kilometre hızla direksiyon kullanan Ertuğrul Akça, bir aralık âdetâ kendisiyle yarışarcasına 130 kilometre hızla önüne geçen Y.T.P. nin bir numaralı direksiyoncusu Ekrem Alican'a hitaben afografik bir parça okuyacak:

Ertuğrul Akça :

Gel gitme kalmam gözüm yollarda,
Her taraf bu akşam sel Alicanım!..
Beraber gidelim biraz fren yap,
Geçilmez bu Çamlıbel Alicanım!..

Bu akşam ben gibi sen de mahmursun,
İlişme «Af» işi A.P. de dursun,
Yollar virajlıdır kayıp olursun,
Gel gitme bu akşam, gel Alicanım!..
Her taraf dikenli tel Alicanım!..

A.P. ve Y.T.P. karmasının hazırladığı müşterek programda bir de misafir sanatçı var, aziz dinleyiciler: C.K.M.P. Niğde Milletvekillerinden Mehmet Altınsoy!..

Altınsoy da İçişleri Bakanı Bekata'ya adanmış popüler bir türkü okuyacak:

M. Altınsoy :

Kelepçe geçti ele,
Bakanlar geldi dile,
Böyle fırsat zor gelir,
Sesini duyur ele,
Çile Bekatam çile!..

Kafese girdi kuşun,
Talihsız geldi kışın,
Gülüyor için, dışın,
Gönlünü kaptır yele:
Çile Bekatam çile!..

Beyanat saçtı, gitti!
Başlara taçtı, gitti!
Koçero kaçtı, gitti!
Kusuru bile bile,
Çile Bekatam çile!..

Koalisyon hasırı,
Partilerin nasırı!
Bize yükle kusuru,
Çile Bekatam çile!..

Sevgili dinleyicilerimiz!.. Partilerin hazırladığı karma programı burada bitiyor. Gelecek hafta karma-karışık yepyeni programlarla huzurunuzda çıkmak temennisiyle mutlu günler.... Hoşça kalın!..

HABERLER

Tek Seçici

Tanınmış eleştirmecilerimizden Memet Fuat'ın yeni bir kitap yayınladığını duymuşsunuzdur. Memet Fuat'ın Seçtikleri adını taşıyan bu kitaba aldığı yazı ve şiirleri seçmekte büyük başarı sağlayan Memet Fuat'a Milli Futbol Takımımızın tek seçiciliği teklif edilmiştir.

Tek seçicimize yeni görevinde de başarılar dileriz.

Saz çalmağa başladı!

Müzik üzerine yazdığı yazılarla haklı bir ün kazanan Faruk Yener, son zamanlarda saz çalmağa merak salmış ve Şemsi Yastıman'dan ders almağa başlamıştır.

Kırk yaşını bitirmesine bir ay kalmış olan Faruk Yener'in o güne kadar saz çalmayı öğreneceğine ve kırkıktan sonra bol bol saz çalacağına inanan saz hocası Yastıman'ın, bu münasebetle söylediği bir mâniyi yayınlıyoruz:

Sanma bir gün şevki söner
Çok çalacak Faruk Yener.
Bence sazi böyle çalmak
Kırk yaşından sonra hüner.

İzmir fatih!

Bir süredir İzmir'de bulunan şair-ressam Metin Eloğlu, İzmir'i fethetmiş ve hayli yürek yakmıştır. İlgililer, Yunan işgalindenberi İzmir'in böyle yangın görmediğini söylemekteydiler.

Bir düzeltme

31.1.1963 tarihli Sanat Sayfamızda Yaşar Kemal'in son romanı için yazılan kritiğin, «hasretle gözlerinden öperim» şeklindeki son cümlesi «hasretle gözünden öperim» olacaktır. Düzeltiriz.

Ozanlarımızı Tanıyalım :

İLHAN BERK

İlhan Berk 1916 da Manisa'da doğdu, doğar doğmaz ilk işi şiir söylemek oldu. Hesapça bugün 47 nci baharında olması lâzım, oysa ki yaşını hem göstermez, hem söylemez İlhan Berk.

Birçok işe girip çıktıktan ve 8-10 çuval inciri berbat ettikten sonra şairlikte karar kıldı, bu karara vardığı gün iki rekât da namaz kıldırdığı söylenir.

Çoğu zaman yazdıklarını kendisi de anlamadığı için şairlerin asla anlaşılabilmesi gerektiği tezini savunur. Eleştirmeciler son günlerde, şiirleriyle imambayıldı ve lâhana kapuskası arasında bir münasebet olduğunu keşfederek, üstada bir kat daha hayran kalmışlardır.

Her çeşit içkiyle her çeşit kadına karşı düşkünlüğü olan İlhan Berk'in sarhoşluğu ömür, şiirleriyse ömür törpüsüdür. Zaten

man zaman kendisini eski Mısır krallarından ya da Asur prenslerinden biri zanneder. Tabiatı durgun, kalbi her zaman yorgundur. Arkadaşlarının çoğuyla dargındır, kendisini anlamayanlara kırgındır, hülâsa İlhan Berk kendisine vurgundur.

Basılmış şiir kitapları: Güneşe Karşı Duranların Selâmı, Ulan İstanbul, Günaydın Peder Bey, Enfiye Şarkısı, Ben Bir Köroğluyum, Gaile Denizi, Şiir Bazısı, Ot - At, İğnekalyonmısırdır.

İlhan Berk'in ünlü Sonelerinden birini sunuyoruz.

SONNET

Siz ne fingerdeksiniz benimle bilemezsiniz
A harfinden bir mısır püskülü yüzünüzde
Uzun kuyruklu bir şeydiniz her şiirde
Elbet benim garsoniyerimdi yeriniz

Şimdi kimbilir yine kimin evindesiniz
Belki barlarda, belki o kötü evlerde
Allık, pudra, rastık ve ruj yüzünüzde
Siz zaten eskiden de yosmanın biriydiniz

Söyleyin baklın odanız niye karanlık
Böyle olmaz iyisi mi bir mum alıp yakın
Benim cebimde metelik kalmadı artık

Ah az mı para sızdırmıştınız benden
Rica ederim benim yakamı bırakın
Çünkü bir şey anlamazsınız şiirlerimden.

İLHAN BERK

Dil köşesi:

YIR (Ari Türkçe) = Karşı-lığı :ŞİİR. Ürettiğimiz kelimeler :

YIRILTI : Şiir kitabı

YIRTAPOZ : Şair.

YIRCALI : Sâbık Balıkesir Mebusu.

YIRPO : Genç şair.

BETİK (Ari Türkçe) = Karşılığı : Kitap

Ürettiğimiz kelimeler :

BET-ER : Kitapçı (Hepsi değil, beterin beteri var).

BETEVİ : Kitabevi.

BETKİN : Kâtip (6 nüfus bırakıyor, maası 279 TL.)

DEĞİNMEK (Ari Türkçe)

= Karşılığı : Temas etmek.

Ürettiğimiz kelimeler :

DEĞİNTİ : Cinsi temas.

DEĞİNCİL : Temasa düşkün.

DEĞİNSİZ : İktidarsız.

SAPTAMAK (Ari Türkçe)

= Karşılığı : İspat etmek.

Ürettiğimiz kelimeler :

SAPIK : İspatlayan.

SAPKI : İspat

SAPSIZ : İspat edilemeyen.

SAPLI : İspat hakkı.

DİLSİZ

※

Özcan Tekgül Londra'da

Yıllardır Türkiye'de çevirdiği filmler kâfi gelmediği için, Özcan Tekgül bir süredir bulunduğu Londra'da film çevirmeğe başlamıştır.

Filmin konusu Özcan'ın Aşklatır'dır. Yapılan hesaplara göre aşklarının sayısı 1357'yi bulan Tekgül'ün filminde oynamak üzere, yurdumuzdan bir miktar jön ihracı kararlaştırılmıştır.

Bu suretle jön fazlalığının döviz noksanlığını karşılayacağı umulmaktadır.

Özcan Tekgül'ün Londra'da Foto Townsend tarafından çekilmiş enteresan bir pozunu takdim ediyoruz.

OYNAMAKTA OLAN OYUNLAR:

★ **Dormen Tiyatrosu:** Sevgilime Göz Kulak Ol.

Baş rollerde — Gürsel, İnönü ve Koalisyon.

Konu — Gürsel, sevgilisi rolünde olan koalisyonu İnönüye emanet ederek «Sevgilime göz, kulak ol» demektedir. İnönü'de göz, kulak olmakta, hattâ rol icabı kulaklık bile takmaktadır.

Hayli zevkli bir komedi olan oyun bitmek üzeredir. Görmemiş olanlara tavsiye ederiz.

★ **Site Tiyatrosunda:** Şaşkın Diktatör.

Dünyaya gelmiş, geçmiş diktatörlerin hepsi şaşkın oldukları için, baş rolü her gece bir başka diktatör oynamaktadır.

Şimdiye kadar rol alanlar içinde Hitler, Musolini, Peron, Kırıl Faruk ve Castro da vardır. Yerler sıkışık, konu karışık.

★ **Oraloğlu Tiyatrosu:** Ağaclar Ayakta Ölüyor.

Baş rolü doksan yaşına yaklaşan Adenauer oynamakta, öbür rolleri De Gaulle (sevgilisi), Kennedy (belâlısı),

Mac Millan (eski kocası) paylaşmaktadırlar.

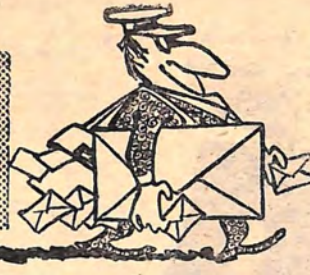
Oyun hareketli ve bereketli olup, rol icabı da olsa ihtiyar ağaç ölmekte ısrar etmektedir.

★ **Küçük Sahne:** Aklın Oyunu.

Baş rollerini Gümüşpala, Alican ve Bölükbaşının oynadığı oyunun konusu «af sloganı» etrafında dönmektedir. Üç aktör birbirlerini oyuna getirmeğe çalışmakta, fakat hangisinin oyuna geldiği belli olmamaktadır. Dergimiz başkaya verildiği sırada oyun devam ediyordu.

Nimet
ARZİK

Ankara Mektubu

C. H. P.'ye kızıyorum

Herkes kızıyor ya genel olarak ona... Ben özel olarak da kızıyorum. Komisyonlardaki «tenezzülsizlik» tutumundan ötürü kızıyorum. Kızmak da demokrasinin serpiştirdiği bir hak, silâhsız tarafından isyan etmek de!.. Biraderlerim, amcalarım, büyük pederlerim, şunu bilin ki, kafah geçinmek isteyen kişi, kötü hazırlanmış bir konu hakkında da «ayakta duran» fikir beyan edebilir. Yoksa yüksekliğinin boşluktaki dudaklarına müstehzi bir tebessüm oturtup, tenezzülsüz bir ilgisizlikle dinler gibi, veya dinlemeyi yapmak iş değil! Valla billâ iş değil!.. Bunu yapıyorsunuz!.. A.P. liler, fakir, gene harıl harıl polemik cinsinden olsun, tenkit cinsinden olsun, oy kaygusu cinsinden olsun bir takım lâflar yetiştirmeye çalışıyorlar. Onların tutumu, inanın daha az sevimsiz. İnanmazsanız.. İnanmazsınız, görürsünüz yakında. Görmenizi ister miyim, istemez miyim bilmiyorum... Neyi istediğimi biliyorum amma diyemem!.. Onun'çin şu «hiçlik» dağlarını ben yarattım havasından vazgeçin, çok kar yağdı «hiçlik» dağlarına, çooook!..

Meslekdaşlarımız

Çay içtiler, kahve içtiler, kahve içtiler, çay içtiler, aralarında konuştular, güllüştiler, fiskoşlaştılar, ve çekip gittiler. Sanki C.H.P. nin gelecekteki milletvekilleriymiş!.. O hal benim bulunduğum güne mi mahsustu, bilemem. Öyle olmasını dilerim. Aralarında en göze batan, gelincik kırmızısı kılık sveteriyle, siyah eteğiyle, politik çevrelere ve tartışmalara alışkın haliyle gazeteci hemşiremiz Nilüfer Yalçındı. Dik-kate değer, onun da C.H.P. stili-

de ilgisizliğiyle, «a la Nefertiti» to-puzuydu.

Gazeteciler, bütçeden fazla «geleceğin dinamik Basın Yayın Bakanı» Nihat Kürşad'ın etrafında halkalanmışlardı. Deyimi imâl eden ben değilim... «Geleceğin dinamik Bakan» hani fena gelmiyor da kulağa. İsterim ben. Yalnız dergi lâfı değildir bu. Gerçekten dinamiktir Nihat Kürşad. Anlayışlı saatlerinde anlayışlıdır. Sonra Paşayı pek tutmaz gönülce. Yoksa tutuyor mu şimdi?.. Eski den tutmazdı. Hangi Paşayı mı?.. Galiba hiçbirini!..

Bölgecilik zihniyeti!..

Çok affetsinler beni, ben onları hiç affetmiyorum çünkü. Konuya hep bilindik bir açıdan dalyorlar milletin vekilleri. Keşke bilinmedik bir açıdan dalsalar. Kendi bölgele-ri, kendi zihniyetleri, kendi seçme-leri, kendi oyları, kendi... Bu kadar «kendincilikle» insan inemle-ket çapında yararlı olabilir mi, siz söyleyin!..

Dikeçlilgi

O da milletvekilli... Akıbeti biriyle benzeşmesin, biri gibi 88 kaşlı, tıknaz, geniş omuzlu, imam... Üfürük-çü tipinde» diyorlar hasımları... Bak sen şu saygısızlara. Üfürükçü tipi nasıl olmuştuk ki?.. Onun da derdi, bütçe görüşmeleri esnasında «müs-tehcen neşriyattı...» Ve batı yerine doğudan turist getirmek... Niye yalnız doğu?.. Niye yalnız batı, iki taraftan da gelse olmaz mı?.. Galiba gazla geliyor zihniyetine iki taraf!

Bütçenin İncisi :

Büyük ısınlı bir senatörün dudaklarından döküldü bu inciler. Senatörün adı: İskender Cenap...

— «İl radyolarımızda, fransızca ve ingilizce dersi koymuşuz programa. Bakalım Londra'da BBC türkçe dersi yapıyor mu?»..

Yer yatağı!..

Basın Yayın bütçesi geçerken çok hoşluklar oldu. Bir tanesini söyleyeyim: Nazmi Özoğlu meselâ, (Nazmi Özoğlu A.P. lidir, Edirne milletvekilidir. Suda batarken son dakka-da kurtarılmış gibi bir çene oynatışı vardır). Turizmin gelişmesi için (sıkı durun) yer yatağını teklif ediyordu. Kahrolası karyolayı nedecektiniz?.. Dedelerimizin gelenekleri-çe yer yatağı v. s... Ve döşek serilince, turizm de serilecekti menleketin dört bucağına!..

Pek yadırgamayın sevgili okurlarım bu sözleri. Düşünün ki «formasyonu en parlak komisyondayız»... Psikolojik açıklamasını yapayım: Bu beyler, ömürlerinde bir iki defa seyahate çıkmışlar, turizm uzmanı olmadan önce, ve yolları Japonyalara düşmüş. Japonyalarda da, tek tük beklenirken, pek kalabalık gittiklerinden olacak, kendilerine yer yatağı serilmiş, işte konuşmalarının kaynağı bu tatlı hatıradır. Tatlı hatıradan daha tatlı ne var ki dünyada?..

Benim gördüğüm

Benim bu konuşmalardan çıkardığım: Müthiş kendincilik ve bölge-cilik keyfiyeti. Herkes yalnız kendi dinliyor. Konuştuktan sonra, diğerlerinin konuştukları vızılta geliyor. Muzaffer ve memnun bir köşeye çekiliyor milletvekili, kafasından şunları geçirerek: «Elli tane zabıt alırım, seçmen efendilerime gönderirim. Onlar da, «bizimki emme gıyak gıyak» derler, olur biter!..»

Hüda hepimizi korusun!.. Kori-yacak değil mi?..

Nimet ARZİK

Eski ramazan...

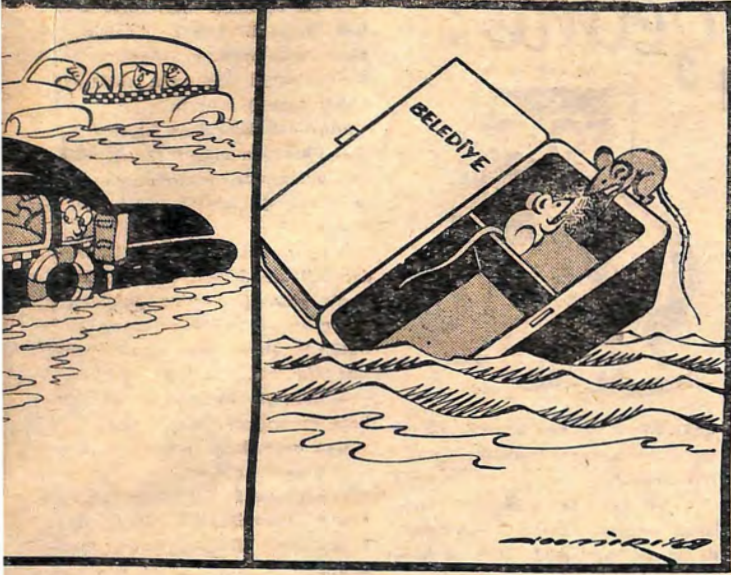

Yeni ramazan!..

— Sen ne anlarsın ulan?.. Sıcaklık yukarı çıkar!..

zaraları :

le yüzyör!..

Belediye borç içinde yüzyör!

madı. (Gazeteler)

SİZ

İtiraf

Patron sekreterliğe talip olan kıza sordu:

— İyi stenografi biliyor musunuz?

Genç kız, tatlı bir gülüşle:

— Tabii efendim. diye karşılık verdi.

Ve sonra patronun yanına sokularak cıvıllı bir tavırla ilâve etti:

— Yalnız size açık söyleyim ki, hani yazım pek iyi değil.

*

Mukayese

Yaşlı kadının sırtı ağrıyordu. Doktora gitti. Muayeneden sonra doktor, ağrıyan tarafa tırdıydı sürdürdü. Yaşlı kadın ne vereceğini sordu. Doktor:

— İki bin frank!..

Deyince, madam küplere bindi:

— Neee!.. Küçük bir yerin boyanmasına elli lira mı istiyorsun?.. Geçen gün bizim mutfakım her tarafını badana ettirdim, kırkbeş lira verdim.

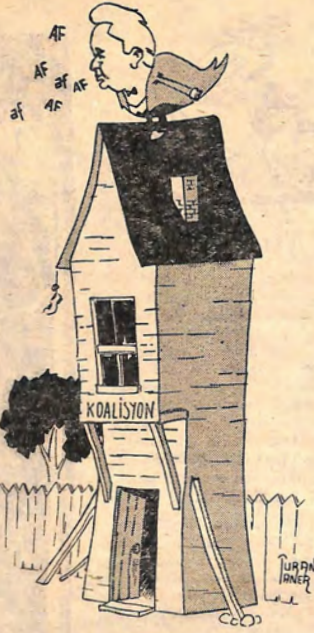

— Biraz kartopu oynyalım mı güzelim?..

İşçi kız!

ızındeyim!..

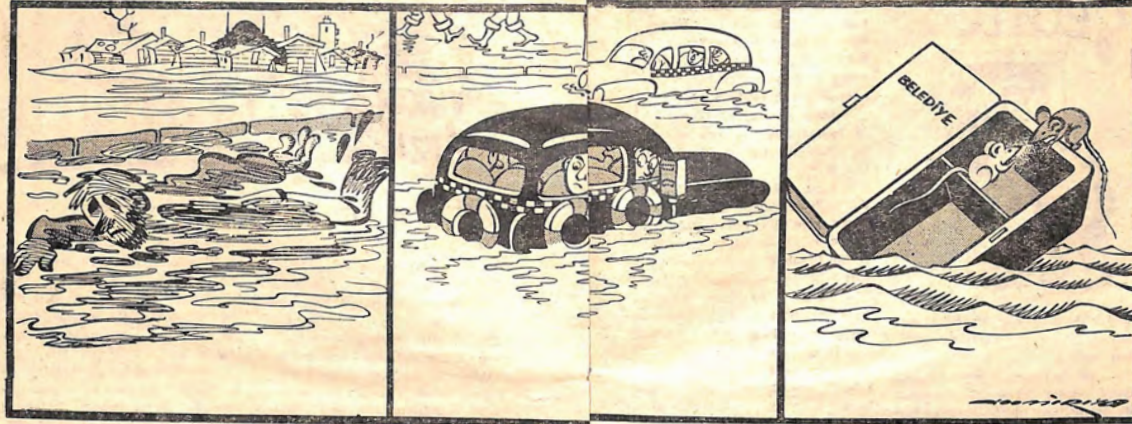

Dam üstünde saksığan,
Vur beline kazmayı!

Zeytinyağ fiatları her gün yükseliyor!

İstanbul zararları :

Vatandaşlar çamur içinde yüzüyor!..

Taşıtlar su içinde yüzüyor!..

Belediye borç içinde yüzüyor!

Pazar gezisi

Bir pazartesi sabahı, iki me-
mur arasında:

— Dün pazar günü nerede id-
niz?..

— Ben ablamın ziyaretine gi-
deyim dedim, bizim hanım si-
nema diye tutturdu. Bu yüzden
az kalsın mahkemelik olacaktık...

— Bırak bunu şimdi, nasıl
film güzel mi idi?..

Almış!

İki arkadaş arasında:

— Geçen akşam bızım eve hır-
sız girdi.

— Birşey aldı mı?

— Evet, Karım o saatte benim
geldiğimi zannetmişti.

Balayı seyahati!

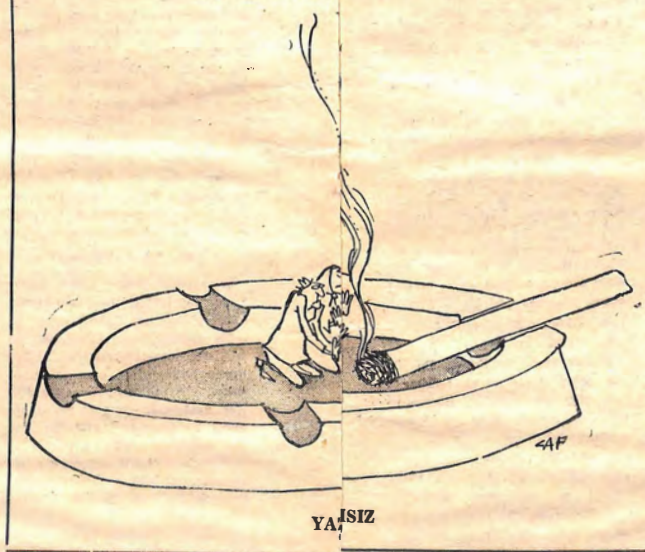
Ufak tefek bir adamdı. İri ya-
rı ve şirret bir kadınla evlen-
mişti. Balayı seyahatinden dön-
dükte, sonra arşılaştığı bir ar-
kadaşı sordu:

— Bu seyahatinizde sana en
çok dokunan şey nedir?..

Adam, boynunu bükerek ha-
zın hazın cevap verdi:

— Karım!..

Depolarda odun yamadı. (Gazeteler)

YASIZ

İtiraf

Patron sekreterliğe talip olan
kıza sordu:

— İyi stenografi biliyor mu-
sunuz?

Genç kız, tatlı bir gülüşle:

— Tabii efendim, diye karşılık
verdi.

Ve sonra patronun yanına so-
kularak cıvıltı bir tavırla ilâve
etti:

— Yalnız size açık söyleyim
ki, hani yazımı pek iyi değil.

Mukayese

Yaşlı kadının sırtı ağrıyordu.
Doktora gitti. Muayeneden son-
ra doktor, ağrıyan tarafa ten-
tirdiyot sürdü. Yaşlı kadın ne
vereceğini sordu. Doktor:

— İki bin frank!..

Deyince, madam küplere bin-
di:

— Neee!.. Küçük bir yerin
boyanmasına elli lira mı is-
tiyorsunuz?.. Geçen gün bızım
mutfağın her tarafını badana et-
tirdim, kırkbeş lira verdim.

— Ben de Ata'nın izindeyim!..

VEKİL olmadan gelme!

Semsi Belli

MİLLETVEKİLİ karısı olmak Bâdisebâ Hanımın hayat düzenini altüst etmişti. Kocasını günlük politika peşinde öylesine kendinden geçmişti ki, çok zamanlar karısının ve çocuklarının varlığını ancak evine uğradığı vakit fark ediyordu.

«Kulis, «Sosyal adalet», «Taktik», «Taviz», «Önerge», «Gensoru» ve benzeri birçok kelimeler, birkaç zaman evveline kadar onlar için öyle yabancı, öyle acaip sözlerdi ki!.. Oysaki şimdi kocasının evde olduğu ender saatlerin hemen hemen hepsini bu kelimelerle süslenmiş mevzular dolduruyordu.

Bâdisebâ Hanımın liseye devam eden büyük kızı Suhendan, babasının sıkı disiplininden kurtulmuş, kendisini derslerden daha fazla sinema dedikodularına bırakmıştı.

O akşam, yine okul dönüşü çantasını bir tarafa fırlattıktan sonra mutfağa, annesinin yanına koştu:

— Haberin var mı anne? dedi. Elizabeth Taylor, Century Fox şirketinden ayrılıyormuş!..

Bâdisebâ Hanımın sinirliliği gene üstündeydi.

— Çekil oradan!.. diye haykırdı. Elizabeth Tayloru bilmem ama bu gidişle ben babandan ayrılacağım galiba!..

Suhendan sesine romantik bir hava verdi:

— Niçiiin, niçin anneciğiiim?..
— Onu bana değil, babana sor!..

Bu ne biçim ev, bu ne biçim karı-kocalık?.. Bu kış ortasında kapıcının karısı bile kürkleri içinde do-laşsın, ben âdi mantıyla çıkayım sokağa!.. Babanın gece gündüz dilinden düşürmediği sosyal adalet bu mu?..

— Adaleti filân bırak Allahaşıkına anneciğim!.. Bu yaştan sonra acılı-yelerde mi sürüneceksin?.. Hem kapıcının karısına sen ne bakıyorsun?.. Onun giydiği eski-püskü bir kürk!.. Üst kattaki 8 numarada; kiler vermiş!..

— Kim verirse versin!.. Ben bıktım artık babanın bu alakasızlığından!.. Böyle koca mı olur ayol?.. Varsa partililik, yoksa partililik!.. Nutuk çekecekmis de.. taktik kullanacakmış da.. göze girecekmiş de.. hükümet düşecekmiş de.. o da vekil olacakmış!.. Onunki de akıl mı Allahaşıkına?.. Koca hükümet baban vekil olsun diye düşer mi? Buzlu havada Samanpazarı yokuşundan mı iniyor hükümet?.. Hem hükümetten bana ne?.. Farzet ki üç beş ay sonra hükümet düştü... olamaz ya, farzet ki, baban da vekil oldu... Olamaz ya... O zaman ta Ağustos ayları gelir ayol! Yaz ortasında mı giyeceğim ben kürkü?.. Alacaksa şimdi alsın... Vekil olacakmış da kürk alacakmış!.. Ohooooo!..

— Haklısın ama tonton anneciğim, ya parası yoksa adamın?
— Hadl oradan sen de!.. Fıstık

kadar beyinle akıl hocalığına başlama!.. Ne yapıyor aldığı ödenekleri baban?..

— Adı üstünde anneciğim, borçlarını ödüyor onlarla... Seçimlerde az mı borçlandı?.. Bize de harcıyor bol bol, daha ne yapsın?..

— Hani nerde?.. Haftada üç defa tavuk girmiyor tencereye!.. Geçen ay aldığım tergal etek buruş buruş oldu, hâlâ yenilenmedi!.. Herkesin gardrobunda en az iki düzine tayyör var; ben ancak bu ay altıncıyı diktirebildim!.. Bu mu bize harcadığı?..

Suhendan da hırçınlaşmıştı.

— Üfff be anne!.. dedi. Herşeyi büyütüyorsun gözünde... Bırak onu da sinemalardan konuşalım biraz... Cumartesiye fizikçi bizi Uçuruma götürecekt!..

— Uçuruma fizikçiniz değil ama, baban götürecekt bizi, baban!.. Nereden girdi bu işin içine?..

— Uçurum çok açılmış diyorlar, öyle mi anne?..

Bâdisebâ Hanım lilye sinirlenmiş!:

— Ne uçurumu be?.. diye tersledi kızını. Talebesini uçuruma sürükliyen hocayı da yeni iştiyorum!.. Öyle kinayeli konuşmu, söyle bakalım neymiş uçurum?..

Suhendan kahkahayı bastı:

— Filim anneciğim, filim!.. Fiestta Sinemasında oynuyormuş bu hafta... Sen de herşeyi kötüye çekiyorsun!..

— İyisi, kötüsü kaldı mı?.. Adından belli ne olduğu: Uçurum! Uçurum'a gideceğine otur da derslerine çalış... O ne biçim karne öyle? Bütün hocalarla spor-toto oynamışsın: Sıfır, bir, iki... Sıfır, bir, iki!..

— Karneyi hatırlatıp da üzme beni anneciğim!.. Cary Crant, 59 yaşına basacakmış gelecek hafta!..

— Basamaz olsun!..

— Sana ne fenalık yaptı ki Cary Grant anneciğim?.. Doris Day, Grace Kelly deli oluyolar onun için!..

Bâdisebâ Hanım, kızını hışımla azarlamaya hazırlandığı bir anda, kapı açıldı ve kocası içeri girdi.

Suhendan annesinden evvel koştu:

— Bu akşam toplantı yoktu galiba babacığım, oh ne iyi!..

Babası, bir taraftan pardösüsünü çıkarırken bir yandan da karısına bir göz attı:

— Ne o, dedi, yine annende surat bir karış!..

Fırtına ha koptu, ha kopacaktı.. Fakat Suhendan ancak politikacı kızlarına yakışan bir taktikle:

— Hiç, dedi. Annem vekil olmadığımız için üzülüyor!.. Vekil olursanız kendisine kürk alacakmışsın da!..

Kızının yumuşatma politikası Bâdisebâ Hanımı da etkilemişti. Sesinin tonunu hafifletmeye çalışarak başını kocasına çevirdi:

— Hükümet düştü mü? dedi.

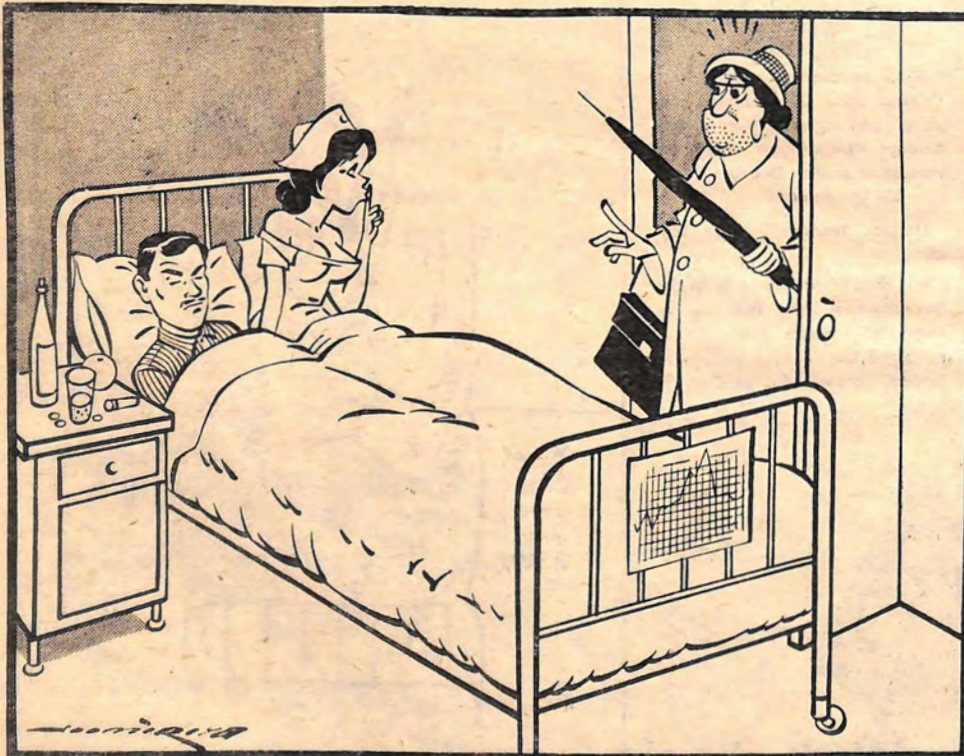
Kocası güldü:

— Çok acelecisin Sebâ!.. Bu kadar çabuk düşer mi hiç hükümet?

— Niye düşmesin?.. Düşmesini bildikten sonra?.. Peki ne zaman düşecekmiş?..

— Bakalım, elbirliği ile düşürmeye çalışıyoruz!.. Kışmetin varsa bir-iki aya kadar düşer inşallah!..

— Kışmetim olsaydı sana kışmet olmazdım!.. Bu nasıl hükümet, sen nasıl politikacısın ayol?.. Hükümet düşürmesini beceremiyecetin de ne diye mebus oldun?.. Bir-iki ay daha bekliyeceğiz de hükümet düşerse kürklü vekil karısı olacağız!.. Ölme eşeğim ölme ki!.. Bana baksana sen: Hükümet bu aylarda düşmezse hiçbir zaman düşmez anladın mı?.. Ben kadın aklımla bunu biliyorum da sen kestiremiyor musun?.. Bak şu gazetelere: Su yok, ekmek yok, un yok, odun yok, kömür yok, elektrıklar kesilmiş... kar, fırtına, tipi... gazeteciler donmuş, zeytinyağı fırlamış, Koçero kaçmış, soğuktan okullar bile tatil... Hem okulların okuluğu mu kaldı?.. Kızları uçuru-

— Suuus... Şimdi uyutabildim!..

MİLLETLER GüLÜYOR

Altıncı!

Sinyora Amelia'nın beş çocuğu esmerdi, saçları simsiyahtı, altıncı çocuğu beyaz, mavi gözlü ve sarışındı. Öteki çocuklarına benzemiyordu. Bundan dolayı kocanın içine kurt düşmüştü. Bu şüphe altında eziliyordu. Günün birinde Amelia ağır bir hastalığa tutulmuştu. Son günleri ni yaşıyordu. Kocasını yanına sokularak:

— Karıcığım, dedi. Darılma ama, sana çok mühim birşey sormak istiyorum. Beni şüpheden kurtar. Altıncı çocuk benim mi?

Karısı acıyarak gülümsedi:
— Öteki beş çocuğum için bir şey söylemem ama, bu zavalıciğin senden olduğuna emlinim!

Vantilâtör!

İlk defa, olarak helikopteri gören kadın, kocasına pervaneyi göstererek sordu:

— Peki bu vantilâtör ne işe yapıyor?..

Para!

Büyük Alman bestekârı Gluk'a sormuşlar:

— Dünyada en çok neyi seversiniz?..

Tanınmış bestekâr şu cevabı vermiş:

— Şu üç şeyi severim: Para, şarap ve başarı...

— Bir sual daha... Niye parayı başarıdan önce saydınız?..

— Söyleyim, başarıyı elde etmek için lazım gelen cesareti şarap verir, şarabı da elde etmek için ilk önce para lazımdır.

Leonardo da Vinci'nin şaheseri:

Mona Lisa Amerika'da!

Siyah mı, beyaz mı?

Tanınmış Fransız yazarı Barbey d'Aureville altmış yaşına geldiği halde saçları simsiyahtı. Buna hayret eden tanıdıkları meşhur yazarın peruke kullandığını bilmiyorlardı.

Bir sabah, daha perukesini giymeğe vakit bulmadan Paul Bourget'in başına uğradı. Mühim bir iş için ziyaretine gelmişti.

Paul Bourget, meslektaşının beyaz saçlarını bakarak:

— Bu ne?..

Diye sorunca, d'Aureville hemen cevabı yaptırdı:

— Dün gece korkunç bir rüya görmüştüm. Sabahleyin uyandığım zaman saçlarımın bembeyaz olduğunu gördüm.

Elektrikli tren!

Vagon restoranda bir konuşma:

— Garson, bana bir ızgara et getir!..

— Trenimiz elektrikli olunca ızgara yemekleri kaldırdık bayan..

Kayıp!

Bir kadın kayıp bürosuna başvurdu:

— Küçük oğlumu kaybettim!

— Soyadınız?

— Durand.

— Oğlunuzun ismi ne idi?

— Zptklyr.

— Efendim?

— Zptklyr...

— Babası Rus muydu?

— Hayır; gözlükçü idi...

ma götüren fırlıklar, öğrencilerine aşk şarkıları ezberleten müzikçiler bir tarafta... bir tarafta pahalılık, işsizlik... Hükümet böyle zamanda düşmez de herşeyin herkese toz pembe görüldüğü yaz-bahar aylarında mı düşer?.. Bu mu sizin mebusluğunuz?..

— Haklısın karıcığım, haklısın!.. Senin bu söylediklerini biz de söylüyoruz!.. Ama duyan, dinleyen nerede?... Duysalar, dinleseler bile ellerinden bir şey geldiği yok!..

— Yoksa düşünler efendim!... Onların yüzünden elâlem kürksüz mü dolaşacak bu soğukta?..

Bâdisebâ Hanım yeniden sinirlenmişti. Sofradaki peçeteyi buruşturup bir kenara attı:

— Beyyyy!.. Beyyy!.. diye haykırdı. Kısa keselim ki Aydın havası olsun!.. Bu hükümet düşecek mi, düşmeyecek mi?

— Düşecek hanım düşecek!.. Din-yada düşmiyen hükümet var mı?..

— Peki, sen vekil olacaktı mısın?.. Kat'i mi bu?..

— Bak bu işlerde kat'iyet olmaz karıcığım. Sinirlenme de dinle beni: Vekillik biraz da siyasi şans meselesi!.. Ben şimdi Ortayol partisi saflarında şansımı denemek istiyorum.. Baktım ki bu yanda ümit kalmadı, bu sefer Sağkol partisine geçeceğim!.. Sağkol partisinde arkadaşlarım var... Onlarla şimdiden irtibat kurdum. İş sağlama bağhyabilirim ne âlâ!.. Bağhyamazsam bir müddet bağımsız kalmak sonra da yeni kurulacak Soladım partisini ele geçirmek niyetindeyim!..

Eğer işin siyasi tarafının yoluna koyarsam bu sefer pardösümle şapkamdan başka hiçbir engel kalmaz ortada!..

Bâdisebâ Hanım, hem hayret, hem de merakla dinliyordu:

— Hiçbir şey anlamadım, dedi. Ortayol, Sağkol, Soladım partileri, palton, şapka?.. Bunların vekillikle ne ilgisi var?..

— Var karıcığım, var... Pardösü ve şapkamı siyasetin rengine uydurmak mecburiyetindeyim!.. Hiç gri pardösülü, kahverengi şapkalı me-bustan vekil olur mu?..

— Vekil olunca yenilerini al efendim!..

— Hayırlı!.. Olmadan yenilemek lazım ki, olabilsin bu iş!.. Siyah pardösü, siyah şapka, fume bir kostüm... İnsanın ilk önce kılığı kıyafeti yakışmalı vekillığe!..

— Boyatıver sen de!.. Kılın alı-yacak?..

— Olmaaaaz!.. Sen partileri bilmezsin!.. Esastan çok teferrüata bakar onlar!.. Boyayı hemen ça-

karlar!..

— Hahayyyy!.. Güleyim bar!.. Ayol sizin boyalarınız, foyalarınız o kadar çok ki, kim farkedersenizin şapkaandaki boyayı?..

Tam bu sırada telefon çaldı... Suhendan holdeki telefona koştu. Ve biraz sonra:

— Babacığım, dedi. Partide toplantı varmış, acele seni istiyorlar, hemen gidecekmisin!..

Bâdisebâ Hanım, birkaç dakika sonra kocasını uğurlarken sağ elinin işaret parmağını sinirli sinirli havada oynatıyordu:

— Bana bak!.. Vekil olmadan gelersen bu evde yerin yok anladın mı?.. Bundan sonra gider, ister Ortayolun ortasında yatarsın, ister Sağkola başını kaparsın, ister Soladımın ayakları altına yatarsın... Anladın mı?..

Şemsi BELLİ

— 60 —

PEMBE

Sermet Muhtar Culus

MAŞLAHLI

HANIM

Sokak üstü olmasın diye Topacı Agavnin odasına aldık. Etraftaki evlere karşı, yatak odamdaki lâmbayı söndürmedim. Agavnin başına bir topuz yaptırıttım. Kollarını sıvattım, eline bir kitap verip pencerenin önüne oturttum.

Lâmbayı da yanına çektim, Topaç gidinceye kadar, yerinden kalkmamasını tenbih ettim.

Molla beyle, şimdiye kadar, karşı karşıya oturmamıştık. Aman yarabbim ne sulu, ne bayağı, ne ahmak mahlûk.

Bir karış ağızlı karnaval maskeleri gibi, mütemadiyen sırtmada; hoh, hoh, hoh!.. diye durmadan kahkaha atmada; börtlek dudaklarının arasından bilâfâsıla tükrükler saçmada...

Küçük odanın içinde az kalsın bunalıyorduk.

Öyle bir sarmısak kokusu, öyle bir sarmısak kokusu ki sanki Palulu bir Ermeni Ayvaz, on baş sarmısakla okkalık somunu temizlemiş gelip karşımıza geçmiş.

Lokomotif bacasından islim çıkar gibi, Molla beyin ağzından sarmısak kokusu yayılıyor, keskin keskin ortalığı bürüyor.

Ya, terinin ekşi ekşi, ayaklarının sası sası taaffünü... Sanki gümrüğün sırık hamalı, buraya kadar gelmiş, yükünü indirir indirmez, soluğu yanımızda almış...

Molla beyin kılık kıyafetini de sormayın...

Başında, özbek takkesi kadar bir fes; arkasında yerlere sarkan bir keten gecelik; geceliğin üstünde düğük gibi bir alpak ceket; ayaklarında potin kundura.

Ceket, saltadan farksız, iğreti giymiş gibi kolları bombar... Canım keten gecelik dalak olmuş, turşuya dönmüş; koltuk altları, karın tarafları yamyas, sucuk...

Kafesi indirmiş, üç koltukla bir iki sandalya koymuştuk.

Molla bey, duvar tarafındaki koltuğun üstüne bağdaş kurdu. Yanındaki koltuğa Kanarya oturdu. Karşılarındaki sandalyaya, enişte yerleşti.

Korkudan safram kabarmış, midem bulanıyor, handiye gasyan edeceğim. Kapıyı açık bıraktım, önüne bir sandalya çekip iliştim.

Topaç, bahis kılığı varmış gibi, girişti Çırcır suyunun hassalarına, şifalığına:

Kayışdağı suyunun berbatlığı, muzırlığı, inkıbaz vericiliği... Erenköyüne taşındı taşınalı, kabızlıktan kurtulamadığı, bağışaklarının birbirine yapıştığı, dilinin bir parmak pas tuttuğu... Başağrısı, ağız burukluğu, mide ekşiliğinden helâk olduğu... Sanyere nakledip Çırcır suyunu başlıyalı, gözünün faltaşı gibi açıldığı, karnındaki gerginliğin zail olup kuş gibi hafiflediği...

Gözlerini yüzüme dikmiş, odanın içinde kadın var, taze mi var, hiç orali olmadan, enişteye hitaben müternadiyen çenekte:

— Malûm a mirim, 12 senedir, yani Erenköyüne gittik gideli, o muannit inkıbazı, o kâfir idrar zorunu çekerim; hem de şöyle böyle değil, domuzuna... Kademhaneyi boylyacağım veya bir yerde su dökeceğim diye üç buçuk atarım... Şu Sanyere gelip Çırcır devirmeğe başladık, nazarım değmesin, Lokman hekimin ilâcımıymış mübarek, hepsini ustura gibi kesip attı, kökünden silip süpürdü. Şimdi kademhaneye, giderken küçük Eleni'nin şanoya çıkması gibi, göbek ata ata koşuyorum... Bu hal, Erenköyünde ne mümkün!.. (Sabah) ı almadan içeri adımımı atamazdım; ilk harfini başlatmış Mühran kelimesine dayanmadan çıkamazdım.

Molla Bey, lâubali ve samimi bulunursa daha ziyade hoş gideceği kanaatında; beni güldürüp eğlen-dirmek, bu vehile de göze girmek emelinde.

Eniştenin yanında, baltayı taşavurduğunun farkında bile olmayarak, diyordu ki:

— Güya nezaket diye, evet efendim, sepet efencimle konuşan, Hacıvrat gibi kamburunu çıkaran mürrailerden hazzetmediğim gibi hazzeden kimseyi de görmedim. Hem efendim, aramızda merasimin, külfetin ne lüzumu var, birbirimize yabancı mıyız? Yarın öbür gün, et tırnak olacağız... Burası benim evim, benimki de sizin eviniz... Emişkamışlıkta bendei ahkârları, zâtı aliyeleri, mingayrı haddin ve rutubetin kabilinden lâfların, dondurma kutusu gibi tâbirlerin ne münasebeti gerek?... Müslüman dini aşıkâre. Şimdiye kadar siz de anladınızsa anladınız... Şeker gibi bir herifim. Hem de, Mısır çarşısının küflenmiş nöbet şekeri gibi değil, Hacı Bekir'in kaymaklı lâtî lokumu gibi... Hele hele biraz geçsin; görüşelim, koklaşalım, vuslata erelim. Hep bir ağızdan pardoñ demezseniz, evdeki sarığı başörtü diye örter de karı kıyafetinde Hiinkâr suyunu giderim.

Bu palyaçoluklar esnasında, bir iki kere fenalaştım. Lokman ruhunu kokladım; ilâç şişelerini karıştırdım, melise ruhunu, bardağa damlatıp içer gibi yaptım.

Ne Topaç çeneye fasıla veriyor, ne de Kanarya iğne meselesine girişiyor.

Ayşe hanım, Mollanın dizinin dibindeki sandalyaya geçmiş, omuzuna yaslanarak burnuna girmiş:

— Buyurduğun şimdi dilimin altında idi Molla beyciğim!.. Yerden göğe kadar haklısın kazasker zadem!.. Böyle dobra dobra söze canım feda ciğerköşem!.. gibi cevaplarla bilâfâsıla kafa sallamada. İğne bahsini Kanaryanın aklına getirmenin yolu?..

— Ayşe hanımcığım, göğüs iğne-

ni biraz ver de şu atkıyı tutturalım! dedim. (Bende göğüs iğnesi var mı?) gibi yüzüme bakarken, hemencecik işaret ettim.

Kanarya, fikrimi çakı; derhal, Zambako paşaya ve doktor Akşiyotiye gittiğimizin bahsini açtı; sözü şemsiye iğneye getirdi.

Molla bey, hemen yerinden fırlayıp ayağa kalktı. Elini ceketinin iç cebine sokup kırmızı atlasın bir kese çıkardı. Bana dönerek, yılışa yılışa sordu:

— Şimdi kaç küflü sayacağız Pembe Maşlahlı?

Kanarya atıldı:

— Ömrüne bereket kazaskerzadem... Bak asalet dediğin şeyi gördün mü? İşte tırnağına kadar beylik buna derler. Çocuklar söyleyiniz, ben gece gündüz tekrar etmez miyim? Kişizadeli başka şeydir demez miyim?

Molla bey, keseyi sallayıp liralara şakırdattırken, bir benim yüzüme, bir Kanaryanın yüzüne bakıyor, kaç lira istiyorsunuz der gibi. Kaşının birini kaldırıyor.

Enişte, göğsünü kavuşturup Kandilli temennahlar savura savura:

— Hazret, diyordu, müriüvete endaze olmaz; inam ve ihşanın miktarı, mün'im ve muhsinin gönlünden kopar. Ona karışmak kim-senin dairei salâhiyetinde değildir.

Kanarya, yanıma sokulmuş, ayağıma basıyor, kolumu dürtüyor, kaç lira istiyeceğimizi fısılamamı bekliyor.

İğnenin fiatını ben ne bileyim? Elime alıp bakmadım ki...

Pırlanta mı elmas mı?.. Plâtin mi, gümüş mü?..

Molla bey, pürtelâş, cebinden tefarik lâvantasına bulanmış bir ipekli mendil çıkardı; yanındaki sandalyenin üstüne yaydı.

Bir, iki, üç, dört, beş diye beşer beşer, 20 lira saydı.

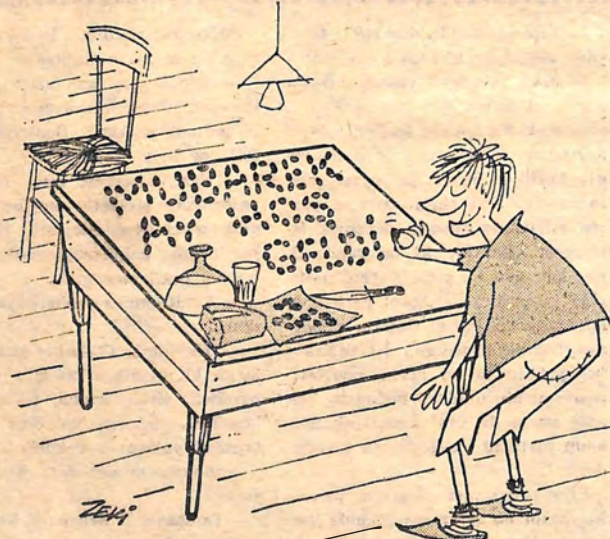
Limon kabuğu fesi yıkıp altın dolu avucunu uzatmış;

— Söylesene Pembeciğim, daha parmak oynatayım mı? diyerek hah, hah, kahkahada...

Kanarya dodi ki:

— Demin, enişte beyimiz, müriüvete endaze olmaz dedi ve aynı keramet buyurdu. Pembemiz, o şemsiye iğneyi yadigarınız olarak, memnunen göğsüne takar da belki bu kadarla siz kanaat etmezsiniz, iğnenin yanına bir de mineli saat assın, yahut aynı örnekte bir de broşu olsun dersiniz. O cihetler bizlere karanlık, sizin bileceğiniz hususlar...

(Devamu var)

Bir iftar sofrası!

bir çalgıcının seyahati

izen:

BÜLENTİ
SEREN

— 73 —

Aktör kapıyı açtı ve birlikte teras çıktılar. Dışarı çok sıcaktı, fakat bina yüksek olduğu için burası oldukça havadardı. Terasa kocaman bir güneş şemsiyesi yerleştirilmiş, bunun altına da iki şezlong konulmuştu.

Terasın duvarına beyaz bir güvercin oturmuş, düşünceli düşünceli duruyordu. Caroline onu işaret ederek, «A, bakın,» dedi. «Yolunu kaybetmiş galiba.»

— «O mu? Onu ben terbiye ettim. Durma Martini içiyor.»

Genç kız güldü. «Burası ne kadar hoş.»

John Cassaro tarasın duvarına dayanmış viskisini içiyordu. «Bakın,» diye mırıldandı. «Buradan gemiler gözüktüyor. Şu France transatlantığı...»

Caroline, «Fransaya giden gemilerden nefret ediyorum,» dedi.

— «Sahi mi? Neden?»

— «Sevdiğim adam bu gemilerden biriyle gitti ve bir daha da bana dönmedi.» Bu sözleri söylerken birdenbire de transatlantiklerden nefret etmediğini, Paris kelimesinin eskisi gibi kalbini sıslatmadığını da anladi. Bu sözleri John Cassaro'ya başından bir aşk macerası geçmiş bir kız olduğunu ispat için söyleyivermişti.

— «Neden geri gelmedi?»

— «Evlendi.»

Aktör Caroline'i şöyle bir süzdü. «Evlendiği kız Truvalı Helen kadar güzel olmalı.»

Caroline güldü.

John Cassaro yarısına kadar dolu olan kadehini terasın duvarına koydu. «Şimdi seyredin. Güvercin gelip bunu içecek.»

Caroline, «Hani Martiniden hoşlanıyordun?» diye fısıldadı.

— «Yemekten evvel viski içiyor. Sarhoş olmaması lazım, yoksa kendini uçarken pencerelere çarpar.»

Dirsekleri duvara dayalı, yan yana orada beklediler, yan gözle de güvercinin bakiyorlardı. Güvercin tüylerini kabarttı, kürdan gibi bacakları üstünde salına salına ilerledi. Sonra birdenbire kanatlarını açarak havalandı ve viski dolu bardağa doğru âdeta bir pike yaptı. Kanatlarını çırpa çırpa içti, içti. Çok susamıştı anlaşılabilir.

Caroline, «İmkânsız bu,» diye fısıldadı. «Buna inanmıyorum.»

— «Ayyaş o.»

— «Bana kimse de inanmıyacak. Burada John Cassaro ile birlikte güvercinin viski içtiğini seyrettiğini söyleyeceğim ve bana inanmayacaklar.»

Cassaro, «Neden?» dedi. «Onlar başka her şeye inanıyorlar ya.» Tekrar saatine baktı. «Gitmemiz lazım.»

Otelin bekleme salonundan geçerken Caroline herkesin onlara bakmakta olduğunu farketti. Aktörü tanımışlardı tabii, Caroline'i de John Cassaro'nun son sevgilisi zannediyorlardı. İsmi bilinmeyen, esrarengiz bir kız. John Cassaro genç kızın

taksiye binmesine yardım için, hafifçe kolunran tuttu. Elinin teması birlikte çıktığı gençlerinkine benziyordu. Fakat buna rağmen yine de bambaşkaydı. Tamamiyle başka... Caroline, «Neden böyle?» diye düşündü. «Haksızlık bu. Anatomi cihtinden bütün eller birbirine benzer. Fakat bunlardan bazıları benim o kadar canımı sıkıyor ki, o eli itmek isterim. Bir diğeri ise içimde elin sahibine daha sokulmak arzusu uyandırıyor. Onu tanıyorum. Aramızda bir alâka yok... O filmlerini gördüğüm, televizyonda seyrettiğim meşhur bir aktör, işte o kadar... Bu aşk değildi. Yanında yürüyenin Eddie olmadığını biliyordum. Hatta Cassaro, çok sevdiği arkadaşlarından biri de olamazdı. Fakat buna rağmen, John Cassaro o dakikada onu öpmeye kalktığı takdirde, bu buseye Eddie Harris'den sonra hissetmediği bir arzu ve ihtirasa mukabele edeceğini de biliyordu. Genç kız ilk defa olarak kendisinin ve arkadaşlarının bütün iddialarına rağmen, hayvanî bir cinsi cazibe diye bir şeyin mevcut olduğunu anlamıştı. İki insan arasında hissi bir rabıta bulunmamasına rağmen birbirlerinin kollarına düşebilirlerdi. Bu düşünce Caroline'i o kadar rahatsız etti ki, büroya gelinceye kadar John Cassaro'ya ne söyleyeceğini bilemedi.

Taksi, kaldırıma yanaşarak Atlas heykelinin önünde durdu. Caroline, «Teşekkür ederim,» dedi.

John Cassaro ona şöyle bir tebessüm etti. Caroline, «O da âlelade bir erkek,» diye düşünüyordu, «Yaz günü bej keten elbise giymiş bir adam...» Buna rağmen kendisine tebessüm edenin âlelade bir erkek değil de, John Cassaro olduğunu öyle iyi biliyordu ki. Aktör, «İyi şanslar dilerim,» diye mırıldandı.

Caroline taksiden inerek, büronun bulunduğu binaya doğru yürümeye başladı. Adam baktığını görür ve onun tesirinde kalmış olduğunu anlar diye başını çevirmeye, taksiye bir göz atmağa da korkuyordu. Sonra kendi kendine «Ne budalayım,» dedi. «Dönüp elimi sallamam daha iyi olurdu. İyi mi? Niçin iyi? Senin için en büyük iyilik, bir daha John Cassaro ile karşılaşmamak olacak.»

Saat yarısına geliyordu. Kızlar ikişer üçer binadan çıkarak yemeğe gitmekteydiler. Hemen hemen hepsinin yüzünde de aynı ifade vardı: hava tertibatlı odalarının serinliğinden sonra sokağın boğucu sıcaklığı onları sersemletmişti, açtılar, biraz yorgundular, bir saat kadar iş görmeyip gevezelik edecekleri için de memnun... Bir kısmı hoştu, ama çoğu değildi. İçlerinde fevkalâde güzel olanı yoktu. Belki bunlardan bir kaçışu on sene içinde meşhur olup, herkesin nazarı dikkatini çekecekti... Fakat hepsi de hayal kuruyorlardı muhakkak. Ve belki bu hayallerle John Cassaro da dahildi. John Cassaro ile gezmeğe gitmek... Caroline, «Benim hayallerim neden başka olsun?» diye düşündü. «Benim onlardan tek farkım John Cas-

Genç Kız

Yazar:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SÜVEREN

saro ile konuşmuş olmam... Hoş bu da pek büyük bir fark sayılmaz ya. Hayaller zararlı şeyler değildir... Hiç olmazsa insan iyi, hakiki aşkı buluncaya kadar böyle hayallerle oyalanır.»

Ertesi günü Paul, Blair'e geldiği zaman, Caroline ona zorla arka arkaya iki film seyrettirdi, sonra da saat birde eve dönerlerken genç adamın kendisini öpmeye kalkması üzerine plâja güneşten yorulduğunu, geç olduğu için uykusu geldiğini bahane ederek odasına kaçtı. Paul'la gezmeğe başlıyalıdan beri ilk defa onun elinden kaçıp kurtulmuş gibi bir hisse kapılmıştı. Tekrar yalnız ve hür olduğundan bayağı seviniyordu. Uykuya dalmadan evvel son düşündüğü şey güvercinin viski içiren John Cassaro ve aktörün eli oldu. Paul, ertesi günü Caroline ile birlikte plâja gidebilmek için o gece onlarda kalmıştı. Genç kız, genç adamı sanki artık ailenin bir ferdi olmuş gibi bir tavırla balkonda oturmuş gazete okur görürce garip bir hisse kapıldı. Caroline aynı anda ayrı ayrı iki dünyada birden yaşamaktaydı âdeta. Saat on buçukta April New York'dan telefon etti.

— «Caroline! Kim evlendi biliyor musun?»

— «Kim?»

— «Barbara Lemont... Şu benim arkadaşım... Carter Acentasının sahibi Sidney Carter'la evlendi. Zaten bir senedir adama deli gibi âşıktı. Barbara biraz evvel bana telefon etti. Bu hafta sonu sessiz sedasız evlenivermişler.»

Caroline, «Aman ne hoş,» diye haykırdı.

— «Sidney'i görme. O kadar yakışıklı, o kadar kibar bir adam ki.»

Caroline, «Yaşlı mı?» diye sordu. — «Hayır. Kırk yaşında. Yaşlı sayılmaz değil mi?»

Caroline John Cassaro'yu düşünüyordu. «Bence erkeğin en beğenilecek çağı.»

April, «Barbara o kadar da iyi bir kızdır ki,» diye devam etti. «Bu yüzden çok memnun oldum. İşten çıkıp evde oturacak ve çocuğuyla meşgul olacak artık.»

— «Ve ölüncüye kadar mesut yaşayacaklar...» Caroline içini çekti. «Onun gibi bir erkeği daha evvelden yakalayamamış mı?»

— Sidney, kısa bir müddet evvel boşandı.»

Caroline, «Galiba en iyisi öylelerini bulmak,» dedi. «Ama bu da uzun zaman ister.»

April: «Bilmem ki,» diye mırıldandı. «Artık hiç bir şey bilmiyorum.»

Genç kız telefonu kapadıktan sonra annesi, «Ne o, heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuşuyordun,» diye gülmüsed.

— «April'le konuştuk!.. Bürodaki arkadaşlarımızdan biri evlenmiş. Sana Barbara Lemont'dan bahsetmişim.»

— «Ha, evet. Şu çocuğu olan kızcağız. Kiminle evlenmiş?»

— «Sidney Carter'le... Kırk yaşında, bir hayli zengin. Kendi reklâm acentası var. April'in söylediğine göre, çok da yakışıklıymış.»

Caroline annesinin acı gibi bir tavırla başını salladığını ilayretle farkettil. «Zavallı kızcağız, yaşlıca

bir adamla evlenmek mecburiyetinde kalmış, demek. Başkısı çocuğuna bakmazdı ki.»

Caroline, «April'le ben Barbara'nın çok talihi olduğunu düşünüyorum,» diye cevap verdi.

— «Şanslı tabii. Çocuğu olan dul bir kadın... Tekrar evlenebildiği ne devlet...»

Paul, «Ben de o fikirdeyim,» dedi. Caroline içinden, «Tabii,» dedi. «Sen ta'ii ki o fikirde olursun.»

24 APRİL

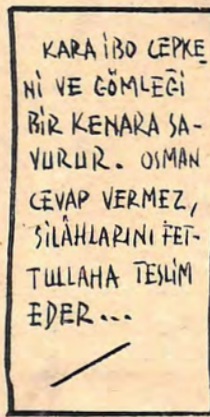
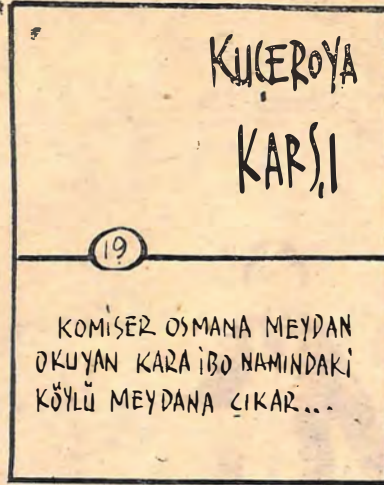
New York'da yaz turist mevsimidir. Bunlar otobüs, tren, otomobil ve tayyarcılarla cayırlayan şöhre doluşurlar. Sırtlarında ince yazlık elbiseler, ayaklarında beyaz ayakkabılar, ellerinde de fotoğraf makineleri vardır. Kaldırımlardan yükselen boğucu ısıca aldınmayarak, herşeyi görmeğe çalışırlar. Bunlardan bir kısmı o zamana kadar New York'a hiç gelmemiştir. New York'luların adını atmadığı hattâ belki de isimlerini bile duymadığı otellerde kalırlar. Bunların kapılarının önünden sabah akşam kamyonlar geçer, pencerenden süzülen neon ışığı gözleri kamaştırır. Orada bir hafta on gün kaldıktan sonra memleketlerine döner ve ahbablarına, «New York iyi, hoş ama orada yaşamayı katiyen istemem» derler.

O sene Ağustos ortalarında Ronnie Woods adlı bir genç de New York'a geldi. Bu onun New York'ı ilk gördüğüydü. Elinde bir fotoğraf makinesi, sırtında otel odasında yakayabildiği Dakron bir elbise, çantasında da April Morrison adlı bir kızın adresi vardı. Genç kızın annesi, delikanlının tevzesinin çocukluk arkadaşıydı. Genç adam bir doksan beş yaşındaydı, başını salladığı zaman dalgalı kahverengi saçları altına düşerdi. Siyah gözleri samimiyet ve merak doluydu. Sinirlendiği ve tartıştığı insanlarla konuştuğu zamanlar da hafifçe kekelereydi. April Morrison'u da tanıyıyordu.

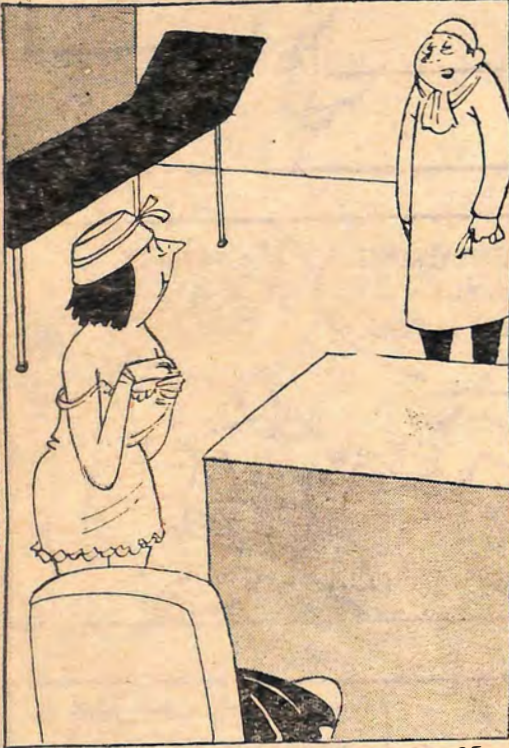
New York'a gelir gelmez, Grand Central istasyonunun yakınında bir otela yerleşti, sonra fotoğraf makinesini kanarak sokağa fırladı. Beşinci Caddede doğru yürüdü, bu arada ofislerden çıkan kızlara da bakıyordu. Belki bunlardan biri April Morrison'du. Genç adam onun Beşinci Caddede bir yerde çalıştığını biliyordu.

İki gencin gömlekle dolaştıklarını görünce o da hemen ceketini çıkararak, omuzuna attı ve yakasından iki parmağıyla hafifçe tuttu. Gary Cooper filmlerinde böyle yapardı. Ronnie de aktör olmak istediği sıralarda Gary Cooper'in bu hareketini taklit etmiş, artık sanat arzusunu kalmamasına rağmen ceketini bu şekilde taşımağa alışmıştı. Bu onun için mihaniki bir hareketti artık. Genç adam mağazaları, gelip geçeni reyrede seyrede Rockefeller meydanına kadar geldi. Sonra fol toğraf makinesini ayarlayarak yüksek binanın önündeki Atlas heykelinin resmini çekti. Evet, New York tam tahavvül ettiği gibiydi. Fevkalâde yüksek, haşmetli binalar ve şurada burada sanat eserleri. O April denilen kız da buralarda bir yerde çalışıyordu.

(Devamı var)

Doktorlar Dünyası II

-SİZİ SÖYLE UZARTAN MUAYENE EDECEĞİM BAYAN, MÜTHİŞ NEZLEM VAR...

-ÇOK HEYECANLIYIM DOKTOR... YILLAR VAR Kİ KİMSE BANA "SOYUN" DEMEMİŞTİ!..

-KOCAM BENİM HASTA OLMADIĞIMI ÇAKARSA BERBAT!
-HELE BENİM DOKTOR OLMADIĞIMI ÇAKARSA!..

-TAVSİYE EDERİM, GİT BİR MUAYENE OL, FEVKALÂDE DOKTOR: O KAŞLAR, O GÖZLER, O DİŞLER... SAYMAKLA BİTMEZ!..

1963
YILINDA

KÜLTÜR YAYIN 2

Bİ 2 MİLYON

**LİRALIK
İKRAMİYELER**

TÜRK TİCARET BANKASI

İŞİNİZİN VE TALİHİNİZİN ANAHTARIDIR

Reklamcılık 362 - 34

*Yurdun ve Dünyanın
Dört Bucağında
Reklâmlarınız için
En Geniş Reklâmcılık Örgütü
Basın ilân Kurumu*

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No: 1
İstanbul

Telefon: 22 43 84 — 22 43 85
Telgraf Adresi: BASIN KURUMU

Şubeler :

Dış Muhabirler

İstanbul	A. B. D.	İsviç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya (Demokratik)	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın - 586 - 35

'Terylene'

BOZKURT MENSUCAT SANAYİSİ

100 İMPERMEABLE
pardesünün kumaşı
Fabrikalarında
imal edilmiştir
ilk garanti altındadır.

ENSON REKLAM

MADE IN NOT LESS THAN
67 TERYLENE
10 Polyester
WITH COTTON

BOZKURT

Ak - 36

PİVALE yı
Alan
Memnun..

PİVALE MAKARNASI

Satan
Memnun

NEVZAT

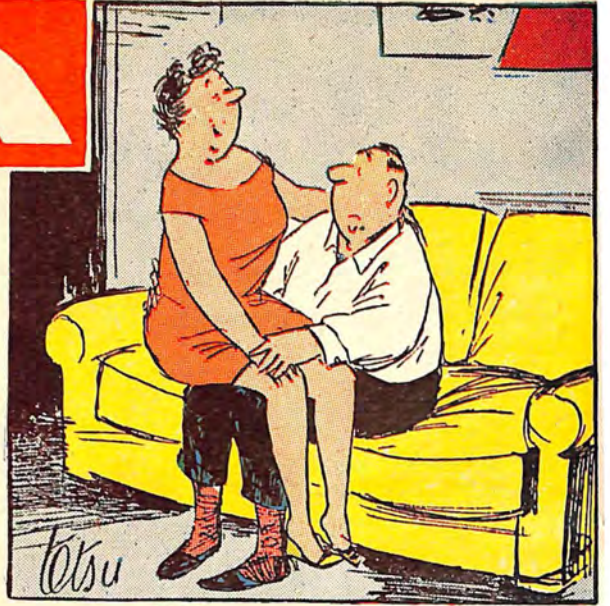
PİVALE
MAKARNASI

Ak. 37

AKHABA

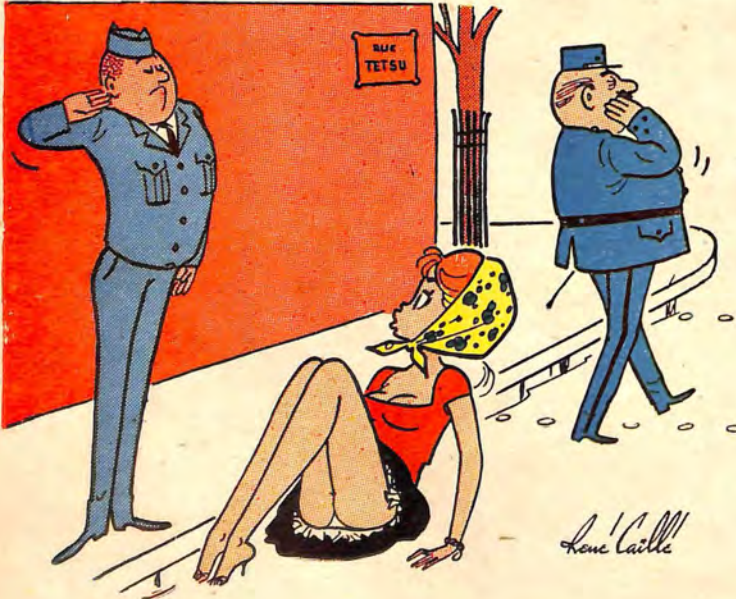
-MÜTHİŞ KAYIYORLAR... GALİBA SOLUĞU NİKÂH DAİRESİNDE ALACAKLAR!

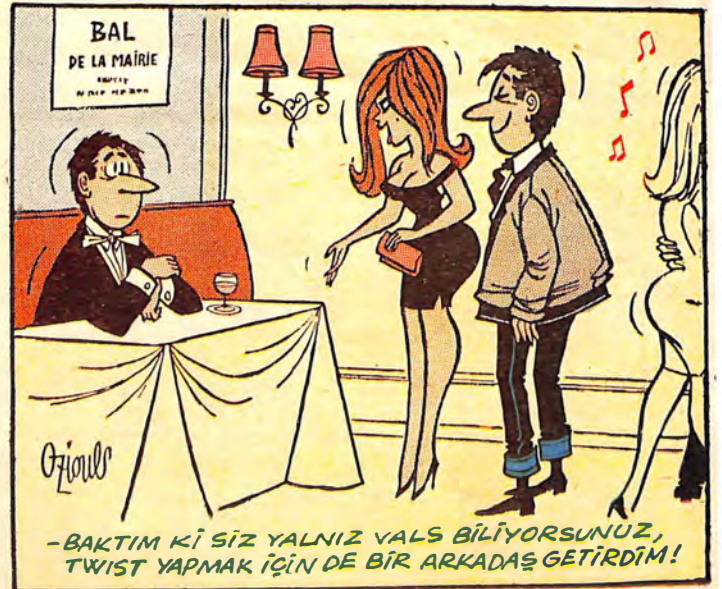
-ESKİDEN BENİ HİÇ BÖYLE DİZLERİNE OTURTMAZDIN... MÜDÜR OLDUKTAN SONRA YENİ HUYLAR EDİNMIŞSİN!

-KIYAFETİMİ HOŞ GÖR SEKERİM, MÜTHİŞ BOĞAZIM AĞRIYOR!

-BİR BİNBÂŞIYA SELÂM VERECEĞİM DİYE BENİ BÖYLE BIRAKIVERECEĞİNİ HİÇ UMMAZDIM!..

-BAKTIM Kİ SİZ YALNIZ VALS BİLİYORSUNUZ, TWIST YAPMAK İÇİN DE BİR ARKADAŞ GETİRDİM!